

EL BISBAT DE TERRASSA REVIU AQUEST ESDEVENIMENT DE LA TARRACONENSE HISTÒRICA

Concili d'Ègara: 1.400 anys

Mons. Salvador Cristau presidint les vespres d'obertura de l'aniversari a Santa Maria de Terrassa.

P 3 i 4

Entrada principal al
camp d'Auschwitz.

**L'Església
commemora les
víctimes de l'Holocaust**

Les facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya van homenatjar els jueus que van morir sota l'extermini nazi. L'acte es va organitzar en record del setantè aniversari de l'alliberament del camp de concentració d'Auschwitz. En concret, les facultats van acollir la conferència del rabí francès Alain Michel. **P 25**

«Per què un segon Sínode?»

per Mn. MANUEL CLARET, delegat de Pastoral Familiar de Barcelona

P 21

Sumari

- 5 Missatge de Quaresma del Papa
- 20 Entrevista a Mn. Ramon Corts
- 22 Nova edició dels premis Sant Fèlix
- 24 P. Francisco Álvarez, «in memoriam»
- 26 Rellu a «Qüestions de Vida Cristiana»

Editorial

Doctora Molins

Probablement ningú mai no li donarà aquest tractament, perquè la germana Victòria Molins *s.t.j.*, ni s'ha destacat per publicacions científiques, ni exercitarà la seva docència des de càtedres il·lustres, ni escriurà en revistes d'impacte internacional. Però divendres dia 6 de febrer, a proposta de la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés, en un acte solemne és investida doctora *honoris causa* per la Universitat Ramon Llull —d'inspiració cristiana— «com un reconeixement a la seva trajectòria professional i personal en el món de l'educació i la religió», per «la passió amb què s'ha entregat en la seva tasca d'acompanyament als més febles, però també per la manera d'enfocar la seva visió transformadora de l'acció social, que passa per l'empatia, l'escolta i el respecte íntegre i escrupolós de les persones que té al davant». En definitiva, un honor no volgut ni esperat per ella a la seva llarga, fecunda i apassionada trajectòria en favor dels més desfavorits. La germana Molins diu que es dedica a aquells als quals «l'educació els ha arribat tard», aquells que han estat formats «en la universitat del carrer».

La distinció li arriba en l'Any de la Vida Consagrada i en el cinquè centenari de Santa Teresa de Jesús, que ha estat per a ella un referent lluminós i un estímul constant. Les càtedres de la doctora Molins són els carrers de Ciutat Vella, del Raval, del barri Gòtic de Barcelona i les presons; els seus deixebles són aquells que han quedat al marge dels camins de la vida: les prostitutes, els transvestits, els alcohòlics, els delinqüents, els drogoaddictes, els desnonats, els infants de famílies desestructurades... Mai no els posa

etiquetes perquè ella sempre mira la persona, cada persona, tal com és i amb empatia sap descobrir «darrere de cada rostre pidoire» —en feliç expressió de Mn. Manuel Tort— el mateix rostre de Crist. Les seves lliçons són l'Evangeli fet vida, la proximitat, l'afecte, el suport moral, en definitiva, «la revolució de la tendresa» que promou el papa Francesc.

Un dia la germana Molins, religiosa de Santa Teresa, va canviar el seu nom de Victòria pel de Viqui perquè era més curt i sobretot perquè així la coneixien els seus amics, els pobres. I malgrat l'abreviatura, ella, fidel al seu patronatge, continua convençuda de la victòria del bé sobre el mal, de la caritat sobre el pecat estructural de la injustícia.

La Dra. Molins des de fa molts anys és col·laboradora habitual del nostre setmanari i ens consta que la seva secció és molt llegida, perquè parla al cor des de l'autenticitat i explica allò que ningú no diu. En la seva acció caritativa global compta amb el suport de la seva comunitat i setmanalment, des de fa més de trenta anys, es reuneix amb els religiosos que viuen i treballen als barris centrals i deprimits de la Ciutat Comtal.

Gaudeamus igitur, doctora Molins, alegrem-nos doncs, perquè el vostre birret està llorejat amb l'experiència de les perifèries, el vostre anell no és altre que el del vostre esposori amb Crist, els guants blancs segurament no els podreu usar gaire i el vostre únic títol serà, com fins ara, el del manament nou de l'amor. Rebeu l'abraçada d'aquells que des d'ara s'honoraran de tenir-vos en el seu claustre.

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Sensibilitat posada a prova

Prou vegades em demano a què som sensibles avui. La convivència diària ens dona resposta quan el tracte amb les persones i la reacció espontània que tenim davant del que succeeix ens ofereix constants ocasions de descobrir-ho. No es tracta sols de ser sensibles a la bondat, a la veritat i a la bellesa, sinó de trobar aquelles formes de diàleg que verifiquin si estem o no de part de la justícia, de la pau, de la igualtat, de la vertadera llibertat, aquella que admet els seus límits i reconeix la llibertat de l'altre perquè respecta la seva dignitat i defensa els seus drets.

Els esdeveniments carregats de violència que darrerament viu la humanitat —els que coneixem pels teletvítics i diaris i els més esgarriuosos que corren per les xarxes socials—, ens mostren una realitat sagnant i ens llencen a les cordes d'una convivència que està perdent valors autèntics, conviccions fermes i harmonia. Al mateix temps, som sensibles davant qualsevol atropellament violent a persones innocents i indefenses, però també ho som davant de qualsevol ofensa a la seva legítima creença religiosa perquè formen part de la nostra identitat i no poden rebre l'atac injust de qui se'n riu o els ridiculitza. L'humor és bo si va unit a l'amor i, amb ell, al respecte que ens devem uns i altres.

Quan apareix la violència en llocs emblemàtics i hi ha un rebuig unànime i universal envers tota barbàrie passada o present —pensem en les víctimes d'Auschwitz i les del terrorisme organitzat actual— i creix una nova sensibilitat cap a una convivència en pau, és possible creure en aquesta sensibilitat? Aquest és el repte! Hem de creure fermament que el respecte a la dignitat humana és possible, i que també ho és el perdó. Vaig assistir a Alemanya a una trobada de pregària on eren presents joves universitaris cristians i joves universitaris jueus. Mai com en aquest dia havia resat el Salm 84 amb llàgrimes als ulls i compartint l'emoció d'una comunitat reconciliada. Ens vam abraçar tots!

L'efemèride de la setmana

Dia 11 de febrer del 1890: en aquest dia, vigília de santa Eulàlia, es dona per acabada la construcció de la façana de la basílica catedral de la Santa Creu i Santa Eulàlia, de Barcelona.

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Josep M. Alimbau, Pilarín Bayés, Manuel Claret, Agustí Codinach, Fernando Cordero, Delfi Dalmau, Vicenta Descarrega, Clara Fernández, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Griselda Oliver, Joan Piñol, Quique, Josep Rius-Camps, Jesús María Ruiz, Rafel Serra, Lluís Serra, Valentí Serra, Leticia Soberón, Teresa Solà, Andreu Sotorra,

Sebastià Taltavull, Joan Maria Vernet, Dani Vilaró, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat

(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra.

C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Terrassa celebra els 1.400 anys del Concili d'Ègara

L'any 615 es van reunir a Ègara tots els bisbes de la Tarraconense

Església de Sant Miquel de Terrassa, d'època visigòtica.

Eduard Brufau

El 13 de gener de l'any 615, en època visigoda, es va celebrar a la seu episcopal d'Ègara, la Terrassa actual, un Concili provincial de tota la Tarraconense. Hi van participar dotze bisbes i representants de dos més. Les actes, que afortunadament s'han conservat, han permès conèixer bé els punts tractats i per tant les característiques de l'Església del moment.

Ara ha fet 1.400 anys d'aquest concili i per commemorar-ho el bisbat de Terrassa, de creació recent però hereu directe de la diòcesi d'Ègara, ha organitzat un seguit d'actes. El primer de tots va coincidir amb la data exacta de l'aniversari, el 13 de gener passat, en què es van celebrar unes vespres solemnes presidides per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar de Terrassa, a Santa Maria d'Ègara, l'antiga catedral visigòtica. Els actes, que inclouen entre d'altres una missa en ritu mossàrab, es clourà el 28 de juny a l'església de Sant Pere amb una eucaristia presidida per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa.

Una Església viva

Mn. David Abadías, rector de Matadepera i cap d'estudis de la Facultat d'Història de l'Església Antoni Gaudí, remarca la vivacitat de l'Església visigoda: «Es tracta d'una església molt activa, amb una dinàmica molt viva. Els concilis es reunien generalment per tractar temes disciplinaris, morals i organitzatius. En el cas concret del Concili d'Ègara es van tractar els mateixos temes que s'havien tre-

«Les actes del concili han permès conèixer bé les característiques de l'Església del moment»

«La presència de l'Església en el territori és molt antiga i ens sentim hereus d'aquells que ens van precedir»

Reunió dels bisbes de la Tarraconense a Terrassa

El dimarts 27 de gener els bisbes de les diòcesis catalanes van celebrar la seva reunió ordinària en el conjunt de les Esglésies de Sant Pere, tot commemorant els 1.400 anys del Concili d'Ègara.

A l'església de Santa Maria, lloc probable de la celebració del Concili de l'any 615, Mons. Saiz Meneses va glossar la significació d'aquest esdeveniment: «En aquest conjunt d'esglésies al llarg de molts segles els nostres avantpassats han celebrat la fe, han evangelitzat i també han compartit els seus béns, vivint la caritat amb els més necessitats. Al llarg del temps no s'ha produït una fractura en la transmissió de la fe, i nosaltres avui podem dir que som hereus d'aquells germans que ens han precedit. Les celebracions d'aquest aniversari ens ajudaran a mantenir la memòria de les nostres arrels, a refermar els nostres fonaments, a tenir ben presents els nostres orígens, per tal de continuar la nostra singladura endinsats en el segle XXI.»

ballat en el Concili d'Osca (598), on es va fer accent en la vida del clergat (concretament sobre la manera d'ordenar les seves vides i el compliment de les normes eclesiàstiques). El Concili d'Ègara va confirmar el text del Concili d'Osca.»

Segons aquest historiador, les actes d'aquest Concili són una mostra privilegiada de la cura que des d'antic l'Església ha tingut per tal de vetllar perquè els sacerdots fossin un model evangèlic: «És important veure l'especial atenció que es tenia per la formació i manera de viure dels clergues. Es demana repetidament que tinguin una vida honesta i que sigui contrastada i examinada pels seus superiors i per testimonis fiables, per tal d'evitar el mal comportament. Es fa accent en el celibat i es demana que cada any es faci una reunió de tot el clergat per tal de formar-se i instruir-se per viure honestament el seu ministeri. Ens trobem davant d'un text que ens mostra que les nostres esglésies en el segle VII tenien especial cura de la formació humana i moral del clergat tant secular com regular.»

Història i present

La celebració dels 1.400 anys del Concili d'Ègara, però, no té només un interès estrictament històric, sinó que té una incidència directa en la vida eclesial d'avui. D'alguna manera l'esperit evangèlic que es desprèn del contingut d'aquella efemèride és una ajuda per als cristians del nostre temps. Així s'expressa Mn. David Abadías que afirma que «malgrat les variacions territorials que s'han anat

En la darrera reunió de la Tarraconense, els bisbes catalans van celebrar l'aniversari del Concili d'Ègara.

MCS Arquebisbat Tarragona

succeint en el temps, la presència de l'església cristiana en el territori és molt antiga i això ens porta a sentir-nos hereus d'aquells que ens van precedir en la fe. Recollim el seu testimoni, aprenem de la seva vida i ens enriqueix amb la seva experiència. Els segles passen, les circumstàncies canvien, els temps polítics fluctuen i se succeeixen, però el cor de l'home és molt semblant. Els reptes, tot i que amb accents diferents, sempre hi són, i l'evangelí que anunciem no varia. Conèixer la història ens capacita millor per viure el nostre present».

En el cas de Terrassa els esdeveniments històrics han volgut que malgrat diverses reformes, es conservés *in situ* el conjunt de la Seu d'Ègara, on es va celebrar el Concili. Per a Mn. David Abadías el patrimoni és important perquè «hi trobem no sols una riquesa històrica i cultural sinó també un signe de la fe viscuda per la nostra gent, una fe que s'expressa en tots els àmbits humans. Acollint i fent nostra aquesta herència, també podem trobar inspiració i fortalesa per respondre de manera creativa i esperançada als reptes del nostre

temps. No som els primers que portem la llum de la fe a aquest territori, tal com el patrimoni que tenim ens recorda. Això ens fa sentir que formem part d'una família molt ampla no sols en l'espai sinó també en el temps. Conèixer la nostra història i acollir el nostre patrimoni ens porta a

viure una comunió de fe amb els que ens han precedit i a sentir-nos més acompanyats per transmetre i viure la nostra fe avui.»

Aquests 1.400 anys poden ser una bona oportunitat per a les diòcesis catalanes per conèixer el passat, viure el present i encarar el futur segons

l'esperit evangèlic del Concili d'Ègara. De la mateixa manera que una planta no pot créixer sense arrels, els fidels de l'Església no poden viure sense aquells que els han precedit. La celebració d'aquest aniversari ajudarà l'Església present a Catalunya a nodrir-se de la saba d'aquestes antiquíssimes arrels.

Calendari d'actes commemoratius

- **20 DE FEBRER**, a les 20.30h, Escola de Pregària per a Joves a l'església de Santa Maria presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses.
- **26 DE FEBRER**, a les 19h, conferència sobre «El Concili d'Ègara» a càrrec del Dr. David Abadías Aurín, cap d'Estudis de la Facultat d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes Antoni Gaudí, a l'Església de Santa Maria d'Ègara.
- **7 DE MARÇ**, a les 12.30h, trobada catequètica i musical d'infants a la seu d'Ègara, després de la sessió infantil de Cinema Espiritual amb motiu de la Setmana de Cinema Espiritual.
- **23 DE MAIG**, a les 18h, Via Lucis («Camí de la llum») des de Santa Maria d'Ègara (antiga catedral) a la Catedral del Sant Esperit amb la participació de diverses corals, i a les 20h missa en ritu hispanomossàrab a la catedral, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses.
- **26, 27 I 28 DE JUNY**, a les 21 h, «Llum de llum», espectacle musical religiós a la seu d'Ègara amb la col·laboració de diferents entitats populars.
- **28 DE JUNY**, a les 20 h, missa presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses a la parròquia de Sant Pere amb motiu de la festa titular.

La indiferència, tema clau del missatge del Papa per a la Quaresma

Alerta que també és una temptació real per al cristià

Ràdio Vaticana
Ciutat del Vaticà

Posant en guàrdia contra «la dimensió mundial» de la «globalització de la indiferència», «malestar que hem d'afrontar com a cristians», el Papa comença el seu missatge per a la Quaresma 2015 titulat *Enfortiu els vostres cors* (Jm 5,8), i va recordar que el camí quaresmal «és un temps de renovació per a l'Església, per a les comunitats i per a cada creient. Però sobretot és un «temps de gràcia».

En el seu missatge el Bisbe de Roma desitja que se celebri a tota l'Església el proper 13 de març la iniciativa «24 hores amb el Senyor», el lema del qual enguany és «Déu ric en misericòrdia». I reitera que Déu no ens demana res que no ens hagi donat abans: «Està interessat en cadascun de nosaltres, ens coneix pel nostre nom, ens cuida i ens cerca quan el deixem. Cadascun de nosaltres li interessa; el seu amor li impedeix ser indiferent al que ens passa.»

Això no obstant, el Papa adverteix que quan estem bé i ens sentim a gust, ens oblidem dels altres, «no ens interessem els seus problemes, ni els seus sofriments, ni les injustícies que pateixen...», i es refereix a l'«actitud egoista de la indiferència», que «ha assolit avui una dimensió mundial, fins al punt que podem parlar d'una globalització de la indiferència. Estracta d'un malestar que hem d'afrontar com a cristians».

Francesc escriu textualment: «Un dels reptes més urgents sobre els quals vull aturar-me en aquest missatge és el de la globalització de la indiferència. La indiferència cap al proïsme i cap a Déu és una temptació real també per als cristians.» I proposa tres passatges per meditar sobre la renovació que necessita el poble de Déu «per no ser indiferent i per no tancar-se en si mateix»:

«Quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell» (1Co 12,26), en relació amb l'Església; «On és el teu germà?» (Gn 4,9), relatiu a les parròquies i les comunitats, i «Enfortiu els vostres cors» (Jm 5,8), per a la persona creient. Són els tres passatges que proposa el Papa davant d'un món que «tendeix a tancar-se en si mateix i a tancar la porta a través de la qual Déu entra en el món i el món en Ell», per la qual cosa «l'Església no s'ha de sorprendre mai si és rebutjada, aixafada o ferida».

En el tercer missatge, «Enfortiu els vostres cors» (Jm 5,8), que és també el títol del missatge pontifici, el papa

Francesc recorda que «estem saturats de notícies i imatges tremendes que ens expliquen el sofriment humà i, alhora, sentim tota la nostra incapacitat per intervenir-hi». I per no deixar-nos absorbir per aquesta espiral d'horror i d'impotència, recorda que és indispensable la pregària, la caritat i la conversió.

El Bisbe de Roma assenyala que «podem pregar en la comunió de l'Església terrenal i celestial. No oblidem la força de la pregària de tantes persones. La iniciativa 24 hores per al Senyor, que desitjo que se celebri a tota l'Església —també a escala diocesana— els dies

13 i 14 de març, és expressió d'aquesta necessitat de la pregària».

«Benvolguts germans i germanes, desitjo pregar amb vosaltres a Crist en aquesta Quaresma: «Feu el nostre cor semblant al vostre.» D'aquesta manera tindrem un cor fort i misericordiós, vigilant i generós, que no es deixi tancar en si mateix i no caigui en el vertigen de la globalització de la indiferència».

Amb aquest desig conclou el seu missatge Francesc, i assegura la seva «pregària perquè tot creient i tota comunitat eclesial recorri profitosament l'itinerari quaresmal, i us demano que pregueu per mi.»

Francesc recorda el 70è aniversari del tancament d'Auschwitz

AICA / Ciutat del Vaticà

«Auschwitz és un crit de dolor que, en aquell gran sofriment, demana un futur de respecte, de pau i d'encontre entre els pobles», va dir el papa Francesc en un missatge, publicat en el seu compte de Twitter, amb motiu de la celebració del 70è aniversari de l'alliberament del camp d'extermini nazi. El Bisbe de Roma va voler recordar les víctimes d'un dels centres d'extermini més importants de l'Holocaust nazi, on van ser assassinades més d'un milió de persones. Segons informes de Museu de l'Holocaust de Washington, a Auschwitz van morir 960.000 jueus, 74.000 polonesos, 21.000 gitanos, 15.000 presoners soviètics i entre 10.000 i 15.000 membres d'altres nacionalitats.

Església en sortida

Opinar en l'Església

Leticia Soberón

La possibilitat d'opinar en la societat actual és a l'abast de qualsevol. Milions de persones s'expressen a les xarxes socials, sense noses i a tot estirar amagant-se rere un *nickname* o avatar per fer-ho des de l'anonimat. L'Església no n'és l'excepció. Si després del Concili Vaticà II l'opinió pública interna s'obria a un camí tímid (*Communio et progressio*), avui assistim a una proliferació d'agències, blogs, articles i butlletins —n'hi ha que també són anònims— on els mateixos catòlics opinen sobre la vida interna de l'Església, els seus pastors, les seves lleis i, òbviament, sobre el papa Francesc.

Tots els Papes han suscitat reaccions intenses d'adhesió i de perplexitat: no hi són per accontentar un electorat, sinó per guiar el ramat seguint Crist viu que sempre ens sorprèn. Això explica que també ara sorgeixin crítiques al papa Francesc, decidit a impulsar l'Església cap als allunyats, els no-ben-considerats, les

persones en situacions difícils i fins i tot equívokes. Molts s'amoïnen, es pregunten si no anirà massa lluny, què quedarà de les nostres certeses. Uns altres, en nom de la catolicitat!, directament l'ataquen, el critiquen, el corregeixen com si fossin ells els àrbitres de l'ortodòxia.

Diu la *Communio et progressio* que «l'Església és un Cos viu, necessita de l'opinió pública per mantenir el diàleg entre els seus mateixos membres. (...) i lluny de danyar la seva coherència i unitat, pot afavorir la seva concòrdia i coincidència, pel llibre intercanvi de l'opinió pública», sempre que sigui orientada per «una autèntica voluntat de construir, no de destruir, alhora que amb un amor fervent a l'Església i amb aquell afany d'unitat que Crist va posar com a signe de la veritable Església i dels seus veritables deixebles» (51-54).

Doncs això.

Pelegrinatges 2015

Del 2 al 5 de març

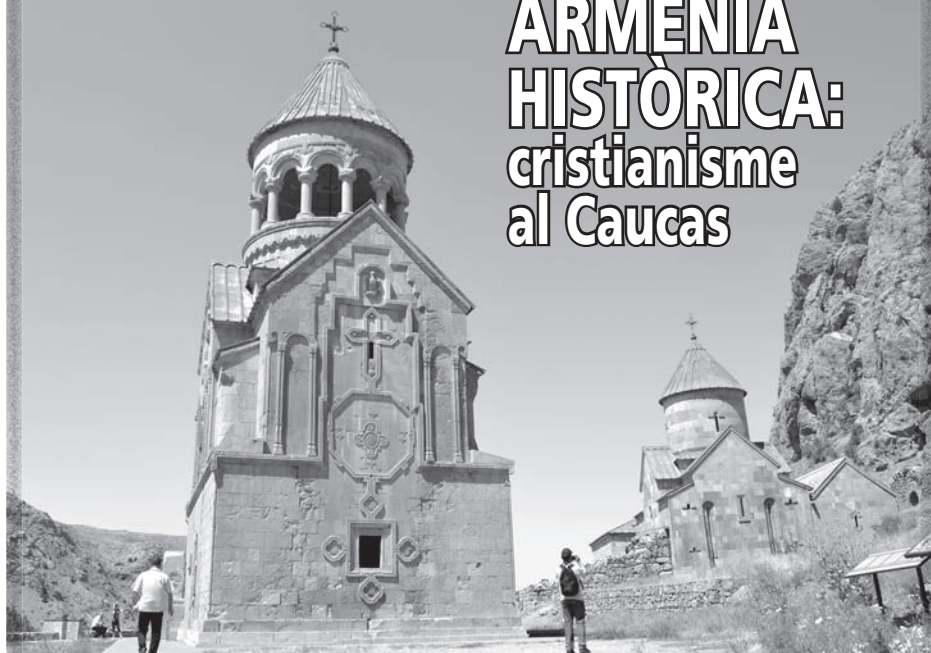

ROMA i ASSÍS

**Assistirem a l'audiència
del PAPA FRANCESC**

**I visitarem els santuaris d'Assís,
Santa Rita de Cascia i Greccio**

**ARMÈNIA
HISTÒRICA:
cristianisme
al Caucas**

Del 3 al 16 d'agost

**Viatge a la descoberta dels antics i actuals llocs
sants armenis en un recorregut únic per tres
països: Geòrgia, Armènia, i el NE de Turquia.
Arribarem, entre d'altres llocs,
fins a la bíblica muntanya Ararat.**

MARÇ / **Marroc** monumental

ABRIL / Setmana Santa / Pelegrinatge a
Santiago de Compostel·la i Fàtima

ABRIL / **Grècia:** Ruta de sant Pau

ABRIL / **13 - 20 Rússia Imperial:**
Moscou i Sant Petesburg

MAIG / **Uzbekistan:** La ruta de la seda

MAIG / **Roma:** Secrets del Vaticà

JUNY / **15 - 22** Pelegrinatge a **Terra Santa**

JUNY / **15 - 19 Nord d'Itàlia:** Ruta de Joan XXIII

JULIOL / **Canadà:** Costa del Pacífic

JULIOL / **Castella:** Ruta de santa Teresa d'Àvila

AGOST / **Etiòpia:** Ètnies, cristians i tribus del sud

AGOST / **Terra Santa i Petra**

SETEMBRE / **Indoxina:** Vietnam i temples d'Ankgor

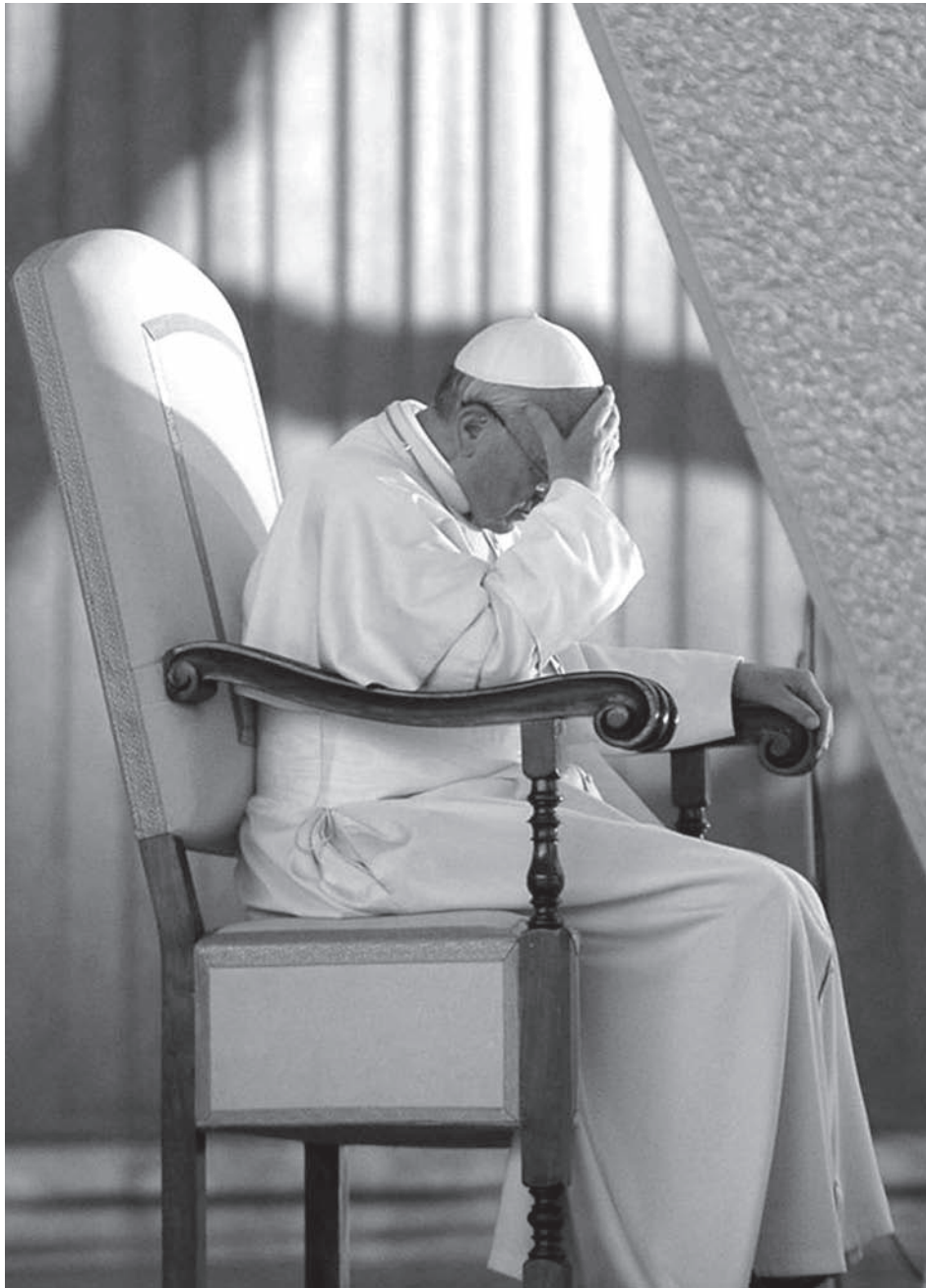
OCTUBRE / **Turquia:** Ruta de sant Pau

OCTUBRE / **Japó:** Gran imperi d'Orient

NOVEMBRE / **Pèrsia:** Ruta bíblica

DESEMBRE / Llums de Nadal a **Nova York**

DESEMBRE / Pelegrinatge a **Terra Santa**

«Reso cada dia per una solució negociada al conflicte a l'Iraq i Síria»

El Papa recorda els cristians i les minories, víctimes de la violència

ACI
Ciutat del Vaticà

«En aquest moment, de manera particular, compartim la consternació i el dolor per tot el que passa al Pròxim Orient, especialment a l'Iraq i Síria», va expressar el papa Francesc en rebre els membres de la Comissió Mixta Internacional per al Diàleg Teològic entre l'Església catòlica i les Esglésies ortodoxes orientals, als quals va assegurar que cada dia resa per una solució negociada a aquesta tragèdia. «Recordo tots els habitants de la regió, incloent-hi els nostres germans cristians i moltes minories, que viuen les conseqüències d'un conflicte extenuant», va afegir durant la trobada realitzada a la sala del Consistori del palau apostòlic.

Francesc va dir que «juntament amb vosaltres reso cada dia perquè es trobi com més aviat millor una solució negociada, suplicant la bondat i la pietat de Déu per a tots els qui són colpejats per aquesta immensa tragèdia».

El Papa va recordar que «tots els cristians estan cridats a treballar plegats en una mútua acceptació i confiança per servir la causa de la pau i de la justícia». I va desitjar que «la intercessió i l'exemple de molts màrtirs i sants, que han donat el seu testimoni valent de Crist en totes les nostres Esglésies, us sostinguin i us reforcin a vosaltres i les vostres comunitats cristianes».

Durant el seu discurs, el Pontífex

també va agrair el treball de la comissió, que va començar el 2003 i gràcies a la qual «s'han examinat els camins a través dels quals les Esglésies han expressat la seva comunió en els primers segles, i el que significa per a la nostra recerca de la comunió avui».

Francesc va recordar que durant la reunió de la Comissió es va aprofundir en l'estudi de la naturalesa dels sagraments, i en particular del Baptisme. «Desitjo que el treball realitzat pugui aportar fruits abundants per a la recerca comuna teològica i que ens ajudi a viure de manera sempre més profunda la nostra fraterna amistat.»

Va al·ludir a més a la tasca de Sa Santedat Ignazio Zaka Iwas, patriarca de l'Església siroortodoxa d'Antioquia i de tot Orient que va morir l'any passat i que va tenir una «fermesa inspirada per al diàleg».

«Tots els cristians estan cridats a treballar plegats en una mútua acceptació i confiança per servir la causa de la pau i de la justícia»

Francesc visitarà Bòsnia i Hercegovina

En concloure el rés de l'oració mariana de l'Àngelus, l'1 de febrer, el papa Francesc va anunciar als fidels que realitzarà un nou viatge apostòlic a Bòsnia i Hercegovina el 6 de juny: «Desitjo anunciar que el dissabte 6 de juny, si Déu vol, aniré a Sarajevo, capital de Bòsnia i Hercegovina. Us demano que des d'ara mateix resequi perquè la meua visita a aquestes estimades poblacions sigui un estímul per als fidels catòlics, susciti ferments de bé i contribueixi a la consolidació de la fraternitat i de la pau, del diàleg interreligiós, de l'amistat.»

El Papa encoratja la defensa de la vida

ACI / Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va expressar el seu suport a la defensa de la vida «des de la concepció fins a la seva fi natural». Amb motiu de la celebració a Itàlia de la Jornada per la Vida, Francesc va tenir paraules d'agraïment per tots aquells que defensen la vida. El tema de la jornada d'enguany era *Solidaris per a la vida*. «Adreço el meu agraïment a les associacions, moviments i a tots aquells que defensen la vida humana», va dir. Francesc va assenyalar que «m'uneixo als bisbes italians a l'hora de sol·licitar un reconeixement renovat de la persona humana i una cura més adequada de la vida, des de la concepció fins a la fi natural». «Quan ens obrim a la vida i servim a la vida experimentem la força revolucionària de l'amor i la tendresa, i inauguram un nou humanisme: l'humanisme de la solidaritat», va assegurar.

Publicada la llista dels bisbes que participaran en el proper Sínode

AICA / Ciutat del Vaticà

L'oficina de premsa del Vaticà ha difós la llista dels pares sinodals per a la XIV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes. El papa Francesc va ratificar l'elecció feta per les respectives Conferències Episcopals. El Sínode tindrà lloc al Vaticà, del 4 al 25 d'octubre del 2015, amb el tema *La vocació i la missió de la família en l'Església i en el món contemporani*. Els bisbes ratificats corresponen a les Conferències Episcopals que ja van escollir els seus representants. Els bisbes dels diversos països que encara no figuren a la llista tenen de termini fins a l'octubre per escollir els membres i substituïts per al Sínode.

Per part d'Espanya, els membres que participaran són l'arquebisbe de Valladolid i president de la Conferència Episcopal, el cardenal Ricardo Blázquez; el bisbe de Bilbao, Mons. Mario Iceta, i l'arquebisbe de Madrid, Mons. Carlos Osoro. Com a substitut, figura el bisbe d'Alcalá de Henares, Mons. Juan Antonio Reig.

El Pontífex commemorarà els 100 anys del genocidi armeni

Gaudium Press / Ciutat del Vaticà

El 21 d'abril es durà a terme un emotiu encontre entre els catòlics de ritu armeni i el papa Francesc. Es tracta de la commemoració dels 100 anys del genocidi armeni, que es farà en una solemne eucaristia a la basílica de Sant Pere al Vaticà. L'esdeveniment recordarà l'eliminació sistemàtica de la població armènia sota l'imperi otomà que va començar el 24 d'abril del 1915.

Fonts armènies calculen en un milió i mig de persones el nombre de víctimes de les accions estatals que van incloure execucions, fals reclutament d'homes per conduir-los a la mort i desterraments massius de dones, nens i ancians al desert sirí en condicions de nul·la supervivència.

Madrid

La CEE assumeix l'organització de la Setmana de Cinema Espiritual

L'objectiu principal és ajudar a l'evangelització dels joves

Redacció
Madrid

El Departament de Pastoral de la Joventut de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) assumeix l'organització de la Setmana de Cinema Espiritual, que des de fa onze anys coordinava l'Observatori de Cinema Espiritual de Barcelona, sota la direcció de Peio Sánchez, promotor d'aquest projecte. La Setmana de Cinema Espiritual va sorgir com a iniciativa d'un grup de professors de Comunicació, Teologia i Ciència de l'Educació, així com d'aficionats i professionals del cinema que es van plantejar la importància del setè art en la comunicació de valors espirituals.

En aquests anys s'ha consolidat i ha crescut el nombre de diòcesis implicades en aquest projecte. Així, i per la pròpia complexitat organitzativa que això representa, s'ha decidit que l'organització passi al Departament de Pastoral de Joventut, que dirigeix el sacerdot Raúl Tinajero Ramírez, amb la finalitat de fer un pas més de consolidació eclesial i evangelitzadora en la Setmana del Cinema Espiritual.

El Departament de Pastoral de Joventut assumeix aquesta responsabilitat amb el desig principal d'ajudar a l'evangelització dels joves a totes les diòcesis, moviments i congregacions, des de la comunicació i coordinació; i sent conscient de la necessitat de potenciar tots aquests àmbits de «diàleg» amb els joves, cosa a la qual anima tant el papa Francesc.

Per assegurar la cura dels continguts

Cartell de la darrera Setmana de Cinema Espiritual.

a la Setmana de Cinema Espiritual, SIGNIS-Espanya continuarà realitzant aquest servei sota la direcció de Peio Sánchez, a qui es deu aquesta iniciativa i que ha estat el cap organitzatiu i de continguts durant aquests onze anys. Ell continuarà responsabilitzant-se de la tasca de selecció de pel·lícules, pre-

paració i elaboració de les guies didàctiques. Des del Departament de Pastoral de Joventut es ressalta la importància del diàleg i la programació compartida amb les delegacions de Pastoral de Joventut, d'Ensenyament, de Mitjans de Comunicació, amb els professors de religió i els responsables de pastoral de

FEREE i Escoles Catòliques.

D'altra banda, també col·labora en aquest projecte l'Editorial EDEBÉ, editant totes les guies didàctiques. També les distribuïdores i productores que donen suport a aquesta Setmana de Cinema Espiritual, i que afavoreixen i faciliten la projecció de les pel·lícules.

Opinió

Inconsistència de la vida humana segons el Qohèlet

El nostre autor enceta el conjunt de reflexions provocadores amb aquest interrogant fonamental, raó de ser del seu llibre: «Què en treu l'home de tots els treballs amb què s'afanya sota el sol?» (1,3).

En el verset anterior ell mateix s'havia contestat: «Vanitat i més vanitat —diu Qohèlet— tot és efímer, tot és inconsistent» (1,2).

La vida és vanitat, pura inconsistència. Vanitat és la versió amb què la Vulgata tradueix interpretativament el terme hebreu *hebel*: *Vanitas vanitatum*, «vanitat de vanitats, tot és vanitat». La forma repetida constitueix un superlatiu, equivalent expressiu de vanitat absoluta, de buidor total. Tants treballs, tants

afanys i neguits per després no recollir res: «Perquè, de fet, què li queda a l'home de tots els treballs, de tots els neguits i de tot l'esforç amb què s'afanya sota el sol?» (2,22).

Si ens fixem en les estructures socials de la vida humana, les perspectives són francament desoladores; en la seu del dret regna el delict: «Encara he vist una altra cosa sota el sol: la maldat regna a la sala del judici; la dolenteria ha pres el lloc del dret» (3,16).

La vanitat de la qual parla l'autor és la inconsistència, la caducitat i la fal·làcia que es troben en tota cosa, en tot afer, en tot treball. Absolutitzar les coses, dirà a 1,14, és anar a l'encalç del temps. És el judici i les

paraules que inspira Dant, quan en el cant inicial a Francesc d'Assís exclama: «*O insensata cura dei mortali*» (*Paradís* 11,1-2).

Al costat del gran buit de l'actualitat dels humans, ja des dels primers versets, el Qohèlet reflexiona sobre el frenètic moure's de l'home: un ple dens i agitat d'actes, de paraules, de fatigues, d'il·lusions i d'esperances. I d'aquest connubi estrany i sorprenent entre el no-res i el ser neix i s'engeganteix, serpentejant la volta del cel i trepitjant els camins de la història, la pregunta cabdal: quin valor, quin sentit té tot això? És l'interrogant pern de tot el llibre d'aquest inquiet creient. Però també ho era per la saviesa tradicional d'Israel i per

a la filosofia de tots els temps. Quin profit, quin avantatge resta en mans de l'home després d'haver-se llençat entusiàsticament en la vida i en la natura? Allò que per a l'autor del llibre dels Proverbis era resposta positiva i optimística, basada sobre les forces humanes, sobre l'ordre del cosmos i de la història, sobre l'imperatiu del Gènesi («Posseïu la terra i domineu-la», Gn 1,28), per al Qohèlet esdevé un problema i una pèrdua de sentit. «L'home de dia no fa més que sofrir i neguitejar-se pel seu treball; de nit no reposa el seu cor: també això és vanitat» (2,23). L'home és el somni d'una ombra. Els cementiris estan plens de gent necessària i important durant la vida.

Teresa Solà
Doctora en
Teologia bíblica

«Oscar Romero representa un model de compromís de l'Església amb els pobres»

Juan José Tamayo, teòleg

Carme Munté

El 24 de març es compleix el 35è aniversari de l'assassinat d'Oscar Arnulfo Romero, arquebisbe de San Salvador (el Salvador) compromès en la defensa dels drets humans. Va ser assassinat pels Esquadrons de la Mort mentre celebrava l'eucaristia. Per tant, aquesta és la data probable per a la seva beatificació un cop s'ha desbloquejat el procés de beatificació i ha estat declarat màrtir. L'arquebisbe Vincenzo Paglia, president del Pontifici Consell per a la Família, ha tingut un paper decisiu en el desbloqueig del procés. Tant Oscar Romero com el jesuïta Ignacio Ellacuría, assassinat fa 25 anys, figuren en el llibre *Cincuenta intelectuales para una conciencia crítica* (Fragmenta Editorial), del teòleg Juan José Tamayo.

Ha estat reconegut el martiri de l'arquebisbe Romero i, per tant, no hi ha obstacle per a la seva beatificació. Com valora aquest fet?

És un símbol del canvi d'actitud de Francisc. El procés de monsenyor Romero estava bloquejat, fonamentalment perquè no es reconeixia la seva exemplaritat evangèlica sinó que més aviat es considerava que aquesta exemplaritat estava influïda i manipulada políticament. Francisc entra en contacte amb la comissió de teòlegs perquè estudiï la figura de monsenyor Romero sense cap mena de prejudici. És una figura que destaca per ella mateixa i que representa un model de compromís de l'Església amb els pobres, una actitud d'opció per la justícia i la pau en un país en guerra. A més, la forma de morir reflecteix molt bé la continuïtat de la seva vida, almenys en els tres darrers anys.

Ha estat precisament amb un papa de l'Argentina, el primer no europeu, que s'ha desbloquejat el procés. Francisc és més sensible?

És molt diferent el comportament, l'actitud i el funcionament d'una Església segons sigui regida per un papa del nord o del sud. La pràctica diària de Francisc, els seus missatges, els seus gestos, el seu pensament, la seva orientació han de ser necessàriament diferents. Però és que a això s'hi afegeix que sent un Papa doctrinal i moralment conservador, el més important és que ha canviat les prioritats en el funcionament de l'Església catòlica. Així, ha posat en primer lloc el sentit social de l'Evangeli i ha demostrat saber molt bé qui és l'adversari del cristianisme alliberador: el neoliberalisme. Fins al punt que des del primer dia ha marcat perfectament les línies d'actuació i amb prou feines se n'està desviant.

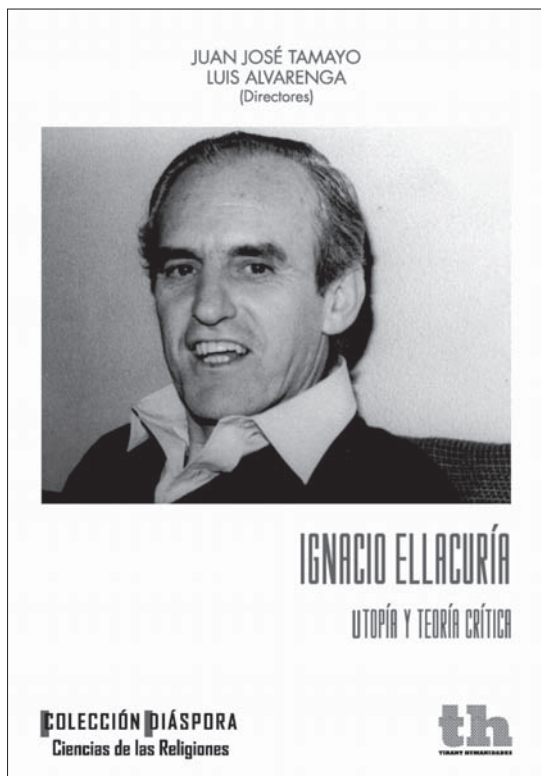
Amb la beatificació d'Oscar Romero, es rescabala la teologia de l'alliberament?

Sí. Un dels factors més importants del canvi que du a terme Francisc a l'Església és la seva actitud diferent pel que fa a la

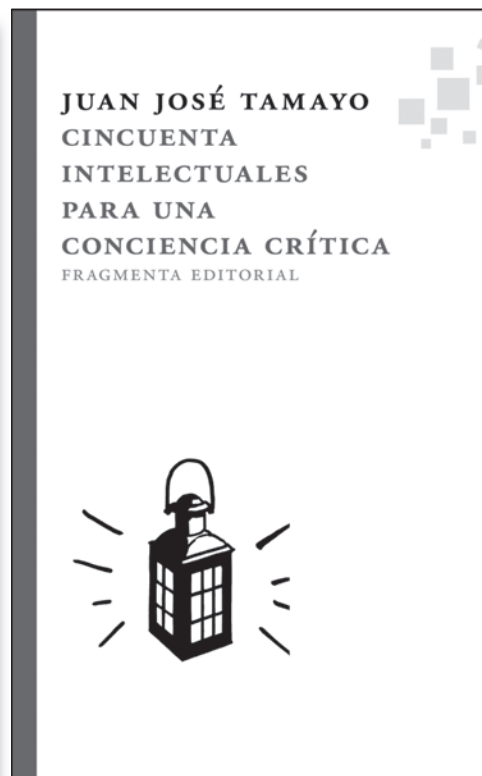
Agustí Codinach

Tamayo en la seva visita recent a Barcelona.

«Ignacio Ellacuría. Utopía y teoría crítica» (Tirant Editorial).

«Cincuenta intelectuales para una conciencia crítica» (Fragmenta Editorial)

nosticar Oscar Romero: «Si em maten, ressuscitaré en el poble salvadorenc»?

Oscar Romero va dir tres frases que per a mi constitueixen el seu programa. La primera, immediatament després de ser nomenat arquebisbe de San Salvador, «La meva missió és recollir cadàvers». Quan arriba al Salvador s'inicia un procés de persecució a l'Església compromesa amb els pobres. En els tres anys com a arquebisbe ha d'assistir a molts enterraments i cada cop és més extensa la llista que llegeix els diumenges a la missa a la catedral de tots els assassinats i crims que la Guàrdia nacional, l'Exèrcit i els Esquadrons de la Mort duen a terme contra sacerdots, religiosos, religioses, líders de comunitats, activistes de drets humans... Precisament aquesta funció de recollir cadàvers és la que el convertirà a la causa per la qual es produeixen els cadàvers. La segona frase parteix d'una expressió de sant Ireneu: «La glòria de Déu consisteix en el fet que l'home visqui.» Monsenyor Romero la tradueix per: «La glòria de Déu és que visquin els pobres que moren abans d'hora.» La tercera frase és: «Si em maten, ressuscitaré en el poble.» Certament, va ressuscitar en el poble el mateix dia que el van matar perquè des d'aquell mateix moment tot Amèrica Llatina i bona part de l'Església catòlica de l'alliberament d'arreu del món ja el va considerar màrtir i sant. El qui ho va expressar més bé va ser Pere Casaldàliga quan el va declarar «sant Romero d'Amèrica».

Vostè va tenir relació intel·lectual i personal al llarg de deu anys amb el jesuïta Ignacio Ellacuría. També acaba de presentar un darrer llibre: *Ignacio Ellacuría. Utopía y teoría crítica* (Tirant Editorial). Diu d'ell que no hi havia compartiments estancs ni falsedat: vivia com pensava, pensava com vivia.

És un dels intel·lectuals més honestos èticament, més rigorosos científicament i més autèntics evangèlicament. Va viure tal com va pensar, fins al punt de posar en risc la seva vida constantment. Va saber harmonitzar amb coherència admirable la filosofia i la teologia. En tots dos casos es tracta d'un pensament crític al servei de les majories populars. Va ser una persona evangèlicament exemplar perquè per a ell el referent a la seva praxi i manera d'entendre l'Església era l'Evangeli.

ció o canonització de Romero, la rehabilitació del religiós Miguel d'Escoto, tots aquests gestos, i sobretot els seus missatges, les seves declaracions i els seus documents van en aquesta direcció.

S'ha fet cert el que va pro-

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

petita gran residència.

Petita (hi ha lloc per a 16 persones), gran (els residents la fan gran).

Places disponibles, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Punt de vista

Dani Vilaró

Portaveu d'Amnistia Internacional Catalunya

Tortura: negació i impunitat

Amnistia Internacional (AI) entra en contacte amb el cas 4-F el 2006, a partir de les denúncies de maltractaments i abús policial fetes per Rodrigo Lanza i dos joves més que finalment són condemnats. Sense entrar a discutir la complexitat judicial del cas, el que AI sí que documenta és la manca d'una investigació adequada de les seves denúncies. Així, per exemple, la roda de reconeixement dels possibles agents implicats en els maltractaments té lloc un any i mig després. Aquests fets els recollim en l'informe *Sal en la herida* del 2007 sobre impunitat efectiva d'agents de policia a l'estat espanyol en casos de tortures i maltractaments, i en la seva actualització de 2009.

El cas 4-F, com molts d'altres, evidencia que, a l'Estat espanyol, els casos de tortura o maltractaments a mans d'agents de policia, sigui quin sigui el cos, no s'investiguen adequadament. Que la tortura a l'Estat espanyol es caracteritza per la negació del problema per part de les autoritats, fet que obre portes a una impunitat efectiva i a una violació greu de drets humans: el dret de tota persona a no rebre un tracte cruel, inhumà o degradant.

Des que Espanya va ratificar el 1987 la Convenció contra la Tortura, AI i altres organismes de drets humans, com la Comissió de Defensa del Col·legi d'Ad-

vocats, continuen rebent cada any nombroses denúncies sobre casos de maltractament per part de cossos i forces de seguretat.

Les autoritats, tant les estatals com aquelles administracions que tenen competències gairebé exclusives en matèria de seguretat, com és el cas de Catalunya, no es prenen seriosament la gravetat de la tortura i continuen sense reconèixer que és un problema persistent. Des d'AI pensem que no són casos aïllats. Hi ha unes causes estructurals que les autoritats no aborden i, mentrestant, les víctimes segueixen desprotegides i sense accés a justícia o reparació. Recordem una altra derivada: hi ha poques condemnes a agents i, quan n'hi ha, la majoria acaben en un indult per part del govern espanyol. Es tanca el cercle d'impunitat.

Cal fer molt més per investigar possibles casos d'abús policial de manera exhaustiva i imparcial i, en aquesta línia,

Amnistia Internacional sempre ha reclamat la creació de mecanismes de supervisió externa, independents. No oblidem una qüestió molt important, potser la fonamental: les normes internacionals de drets humans assenyalen clarament que els delictes de tortura són imprescriptibles. Tenim l'obligació col·lectiva de posar-hi llum.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

«Guaita l'arc de Sant Martí»

És diumenge. Els canonges, al cor de la catedral, canten la pregària matutina que rep el nom de laudes (lloances). Acaben de cantar el Salm 62: «Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. Tot jo tinc set de vós...» I ara entonen el càntic dels tres joves preservats per Déu en el forn encès, on havien de morir màrtirs i del qual foren salvats pel Senyor. Un càntic preciós en el qual es demana a l'univers que beneeixi el Creador. Hi són invitats els àngels, les aigües, el sol i la lluna, les pluges, les rosades, els vents i els freds, els peixos, les feres, els ramats i els homes, els joves que canten enmig de les flames... I Déu és beneït al firmament del cel.

Buscava la raó del càntic. Té alguna cosa a veure amb l'home modern? Per què entonem cançons tan antigues? Una temptació fàcil, en la recitació dels salms, és pensar que allunyen dels problemes de la modernitat. Tanmateix, la natura és un llenguatge

esplèndid i clar. Si la sabem admirar, parla un llenguatge sempre nou i, a la vegada, inefable. Gaudí, en l'obra del temple de la Sagrada Família, va fer ús del llenguatge de la naturalesa i va enriquir-lo amb el, totalment necessari, de la divina revelació.

Contemplar la natura és necessari. Mirant a terra i enlaire es descobreixen realitats que engendren alts pensaments. Heu vist mai la bellesa d'una cova natural? Mireu sovint les estrelles? Us fa sospirar la blancor de la neu? Què us diuen la bellesa i l'olor d'una flor? No parla la tendra cara d'un infant al bressol? I la bellesa de la figura humana? Un dels llibres sapiencials, acaba el recompte de les obres de Déu així: «Guaita l'arc de Sant Martí i beneeix el qui l'ha creat, tan bonic i esplèndid: envolta el cel amb un cercle de glòria, el tensen les mans mateixes de l'Altíssim.» Hem de tenir temps de contemplació. D'aquí en naixerà la pregària i, després, no ho dubteu, anireu cap al llenguatge de l'Escriptura per connectar amb el més bell de tots els homes, Jesucrist nostre Senyor, el nou Adam.

Ara entenc per què als cors de les catedrals i dels monestirs s'hi canta l'himne dels tres joves, es clama a la natura i al Creador. Ho recalca la pregària eucarística quarta: els àngels serveixen nit i dia al Senyor, veuen la seva glòria i no paren mai de lloar-lo... «També nosaltres i tota la creació, que canta per la nostra veu, ens hi ajuntem i us cantem joiosos, tot dient: Sant, sant, sant...»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Animals i plantes a la Bíblia

He dedicat molts escrits a aquest tema i difícilment podré afegir-hi res de nou. Però no he abandonat l'afició. N'he anat aprenent, coneixent i corregint.

Deia que he comprovat que altres, amb més categoria que jo, també se m'assemblen. Un exemple. S'ha editat un diccionari bíblic magnífic. L'han redactat una multitud d'autors i la seva aportació al coneixement ha estat gran. És una enciclopèdia meravellosa però, a l'hora de definir la mostassa, navega una mica. Malgrat això, aquesta constatació no la desacredita gens. La seva consulta em resulta molt útil i agradable i no m'estranya que aquesta llavor, que només apareix esmentada als evangelis i al Talmud, no es pugui assegurar a quin vegetal es refereix. Es creu que potser no es tracta de res concret, com la nostra paraula *herba, esbarzer o matoll*. He de dir que no és ni la *Sinapis nigra* ni la *Nicotina glauca*. A una planta i l'altra es refereixen alguns autors i jo mateix he caigut en aquest error. Des de fa temps m'interessava la mandràgora. És una planta silvestre molt comuna a la conca mediterrània. Antigament també ho devia ser, però jo no l'he vist, i els vilatans a qui he preguntat, tampoc no la coneixien. A través d'internet vaig comprar llavors a Itàlia, Alemanya i Andalusia. Les primeres i les segones van germinar, però no van prosperar. Les últimes sí, viuen des de fa tres anys, però no han florit. Aquest vegetal apareix dues vegades a la Bíblia. Al Gènesi, entre les intrigues matrimonials de Jacob i al Càntic, on s'esmenta l'aroma de les seves flors. Els tractats de botànica diuen que fa pudor. Qui té raó? No està en joc la inerrància de la Bíblia, però sí la meua curiositat.

La primera guia d'Israel que vaig comprar deia que al Tabor creixia un roure propi d'aquesta muntanya. Tot i que observava no en veia cap, perquè tot eren alzines. Parlant amb una holandesa, em vaig assabentar que a l'Europa central no hi ha alzines i que tot són roures. Les confusions vénen perquè roure en francès es diu *chêne* i l'alzina, *chêne vert*.

El fet que el misteri de la Transfiguració tingui com a escenari aquests arbres i que la primera ofrena d'Abraham, de seguida de saber que la seva divinitat era Déu i que en ell s'iniciava la història de la Salvació, va ser oferir un sacrifici sota l'alzina de Morè.

Després de diferents consultes, he sabut que aquest arbre és el *Quercus ithaburensis*. Me'n van endur unes quantes glans però no van brotar. Aquests fruits perden el seu poder en quinze dies aleshores vaig encarregar que me n'enviessin per correu urgent unes quantes, embolicades en un drap humit. Els meus amics franciscans em van enviar dues vegades un paquet. Avui en tinc alguna planteta.

Havia dit que a la Bíblia els fongs no apareixen, però he hagut de rectificar. Més d'una vegada s'anuncia a Israel que poden ser perjudicats pel carbó i el rovell, que són fongs paràsits, semblants al nostre sègol banyut.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Benigni i els deu manaments

Pocs dies abans de Nadal, Roberto Benigni va realitzar a la cadena RAI de televisió dos monòlegs sobre els deu manaments. En horari de *prime time*. El primer va durar 100 minuts. El segon, l'endemà, 110 minuts. El *share* aconseguit pot resultar increïble per a un format d'aquestes característiques. Nou milions d'espectadors en la primera part. En la segona, més de deu milions, és a dir, un 40% del *share*. Gairebé onze milions en el minut d'or, segons *La Stampa*. El tercer resultat absolut de l'any 2014. El Papa va trucar a Benigni i va mantenir amb ell una conversa privada per felicitar-lo.

Vaig passar els primers dies de gener a Itàlia. Moltes persones em van ponderar amb admiració aquests dos espectacles. Em vaig descarregar l'àudio. El vaig escoltar atentament i una altra vegada el director de *La vida és bella* em va sorprendre. Avui ja és possible veure'n també el vídeo a internet.

Havia vist Roberto Benigni el 1998 a Florència recitant durant una llarga estona i de memòria formidables fragments de *La Divina Comèdia* de Dante. Una intervenció electrizant amb una plaça plena a vessar de gent. A la televisió, *La Divina Comèdia* i la *Constitució* van ser també dos monòlegs de gran èxit. Moltes persones es van aproximar als textos d'Alighieri gràcies al talent de la seva recitació.

El monòleg sobre els deu manaments evidencia la capacitat crítica de Benigni, la seva cultura impressionant i la seva força comunicativa sorprenent. Categoria intel·lectual, profunditat cultural, màxima actualitat, sentit de l'humor i absència de vulgaritats. Es va tractar d'una aposta de la televisió pública sense complexos, que mostra una societat oberta i sense prejudicis envers la religió. Un èxit d'audiència. Una reflexió per a milions de persones que van seguir els dos programes perquè el seu contingut tenia un profund sentit i significat.

Un fet d'aquestes característiques permet observar que existeix en les persones una set profunda d'aigua viva. Quan algú troba alguna cosa que toca l'entanya, que li arriba al cor, que apunta l'existència, li presta molta atenció. Avui es parla de la necessitat de saber comunicar. És clau, però el resultat depèn especialment de la qualitat del

Una aposta de la televisió pública sense complexos, que mostra una societat oberta i sense prejudicis

que es comunica. Si no es fa bé, es bloqueja un cabal preciós. Una reflexió per als comunicadors eclesials. Se sap aprofitar el potencial que tenen les homilies? Si no es comunica bé, l'efecte és contraproduent.

Les societats han de trobar la fórmula per viure amb harmonia la complexitat del fet religiós. La globalització creua avui més que mai en un mateix territori creences religioses de procedència diferent. Cal garantir-ne la convivència i el respecte. Existeix la temptació de silenciar la llibertat en aquest terreny així com l'intent de reduir-la a l'àmbit privat. Reprimir no és la solució. Tot al contrari, acostuma a generar reaccions distorsionades. Aquesta exclusió no afavoreix que existeixin especialistes sobre el fet religiós. I els *mass media* se'n ressenten.

Zoom

Eduard Brufau

El 26 de gener passat l'Església d'Anglaterra va consagrar la seva primera dona bisbe. Es tracta de Libby Lane, de 48 anys, casada amb un prevere anglicà i mare de dos fills, que des d'ara estarà al capdavant de la diòcesi de Chester. L'accés de les dones al sacerdoci i al ministeri episcopal, ha suscitat els darrers anys un debat intens dins mateix de l'anglicanisme i és un obstacle per a l'ecumenisme.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Quan les víctimes només són un número

Cada vegada em reafirmo més en la idea que l'amor és universal, però té la seva manifestació personalitzant-lo en tots i cadascun dels germans. La persona té tant de valor i riquesa que mai la podem convertir simplement en un número. Per això oblidem les tragèdies col·lectives si no afecten directament les persones del nostre entorn o, fins i tot, el que sembla més greu, si no pensem que ens podria tocar un dia a nosaltres.

Dos fets que últimament han produït un gran terratrèmol en els mitjans de comunicació —cosa que equival a tenir repercussió al món— i han

Podem materialitzar la nostra solidaritat amb els que tenim més a prop, sense oblidar-nos dels que són lluny

tingut tant de ressò que verifiquen això que estic dient i que estic segura que molts hem considerat aquests últims temps: mentre les tragèdies tracten de números o estadístiques de gent

llunyana sembla que no ens afecten tant.

El primer va ser el tema de l'Ebola que semblava que no preocupava gaire mentre es donava lluny, allà a l'Àfrica on la gent conviu amb la mort, amb la fam, amb les tragèdies com a conseqüència dels fenòmens naturals o amb les guerres.

En el moment que ens va tocar de prop i que els malalts o la malalta tenia nom propi, la cosa va canviar completament.

El mateix va passar amb el terrorisme jihadista. Milers de cristians a Síria, a l'Iraq o l'Afganistan moren a mans de jihadistes, de talibans, o de l'anomenat Estat Islàmic, tot fruit del terrorisme integrista. I això amb matances indiscriminades que arriben a multituds, fins i tot, a nens i dones que no fan mal a ningú. De tant en tant surt alguna notícia als mitjans de comunicació, en uns més que en altres.

Sense treure gens de valor a la tragèdia de París i a la bestiesa de l'acció, no he vist gaires «minuts de silenci», ni manifestacions massives davant de tantes tragèdies sense nom propi. Ni rètols de «Tots som cristians de Síria», com el de «Tots som Charlie», al qual m'adhereixo, per descomptat.

La lliçó pot ser aquesta: materialitzar el nostre amor i la nostra solidaritat amb aquell que tenim molt a prop i que, formant part d'una estàdística de Càritas, és una persona concreta a qui ajudar. Ja que no podem fer res amb els que són lluny, sí que ho podem fer amb els propers. Però sense oblidar-nos de tants homes i dones als quals no arribarem mai, però sí que podem fer presents d'alguna manera des del nostre rebuig, la nostra denúncia, el nostre record o la nostra pregària.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Home i dona iguals en dignitat

Fa sis dies celebràvem la dinovena Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Cada any es tria un lema per unificar la celebració d'aquesta jornada. Per aquest any, tan especial, m'esperava quelcom de diferent. Ben bé no sé per què, potser perquè hi ha la necessitat de fer més palesa la sensibilitat, la delicadesa, la vivència profunda de la diferència com a Do i no com a realitat que allunya.

En assabentar-me de l'eslògan d'enguany, «Vida Consagrada. Amics forts de Déu», vaig quedar profundament entristida. Ara que gaudim d'un moment propici per fer petits canvis, que són els que demostren les ganes de fer camí... es deixen perdre. Essent l'any dedicat a la vida consagrada per què no utilitzar un llenguatge inclusiu en

el lema, amb el qual la vida consagrada, dones i homes, joves i grans; ordes, congregacions, nous moviments; pensaments més oberts o més conservadors poguéssim trobar reflectida la comuna vocació de comunió? És esperar molt? Crec que no. Únicament caldria aprofundir la sensibilitat, qualitat plenament evangèlica.

És necessari que el llenguatge eclesial oblidí termes exclusivistes i baronívols, amb els quals no es pretén excloure, però que limiten una dimensió de la vida de l'Esperit que és profundament eclesial, la femenina. Expressions com aquestes, silenciosament, van trencant la comunió.

Si recordem alguns textos del magisteri, ens adonarem que darrerament s'ha intentat tractar

amb delicadesa aquest tema, tot i fer-ho superficialment. *Vita Consagrada* 57 afirma que «el futur de la nova evangelització és impensable sense la contribució de les dones». En la mateixa línia, molt més concreta i compromesa, l'exhortació *Evangelii gaudium* recorda que «més que mai necessitem homes i dones» [...] essent fonamental acollir «els legítims drets de les dones, a partir de la ferma convicció que home i dona tenen la mateixa dignitat». Per què no començar per ésser sensibles i delicats evangèlicament? Tant de bo que per a la propera Jornada de la Vida Consagrada, la gràcia de l'Esperit no deixi oblidar que la diversitat no trenca la comunió, sinó que és un Do que enriqueix la fe i l'experiència de l'Església.

Gna. Clara Fernández, OSC
Clarissa de Vilobí d'Onyar

La sal de la terra

Lliçons de la malaltia

Quan menys t'ho esperaves, en un moment que sempre és inoportú, una malaltia entra dins teu sense demanar-te permís. No la tenies a l'agenda. Pot ser greu i ja no et deixarà mai més. Aquest fet passa tot sovint perquè vivim més anys i patim menys accidents mortals. Si ens preparem per quan ens succeeixi podrem acollir-la sense desesperació, cercar la salut i aprendre a viure-hi, reprogramant el que convingui de la nostra vida i procurant viure el que ens resti amb la màxima dignitat, actitud de servei i felicitat possibles.

Els cristians tenim fe en Jesús, que per coherència amb la seva vida i missió va patir la tortura

i la mort en creu, ressuscitant després. Déu no envia les malalties, ens dóna la força per superar-les i ens acompanya sempre. A més, creiem que la vida no és un absurd que s'acaba amb la mort, sinó que, després del traspàs, tal com Jesús ens ha ensenyat, gaudirem de la completa felicitat de l'Amor en plenitud, al «cel nou i la terra nova». Sols Ell ha tornat per explicar-nos-ho. La fe no és un vernís superficial, que podria sols fer-nos patir si així la vivim, sinó que impregna i dóna cos a tota la persona; és una forma de viure que ajuda a ser feliços i dóna sentit a la nostra

vida, sigui en la salut i èxit sigui en la malaltia o en el fracàs.

La reprogramació de la nostra vida amb la malaltia s'ha de fer prioritzant el més essencial i deixant aquelles coses que, potser t'agraden, però que «ara no toca» fer-les. L'Amor és l'essencial. Per tant estimar al màxim, demostrant-ho a la família, als amics, a la gent propera, estant obert als altres, fent aquelles activitats que més servei facin a qui més ho necessita, pot ser una bona proposta. I resar confiadament, mai no estem sols perquè Jesús està amb nosaltres. Maria, com a mare nostra, ens ajuda amb la seva tendresa. L'esperança no s'ha de perdre mai.

Joan Viñas
Membre numerari de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya

Mirada al món

Caricatures de religió

Tothom ha pogut veure com un diari israelià va publicar, fa unes setmanes, la fotografia de la gran manifestació de París, encapçalada pels líders polítics de tot Europa. En la fotografia no apareixia cap dona. Angela Merkel, en primera fila, havia estat esborrada. Això ha suscitat comentaris de tota mena: des de l'estupefacció fins a la ira, des del menyspreu fins a l'escàndol, des de la crítica fins a la burla...

No sé si sabeu que, per aquells mateixos dies, a un conegut transsexual israelià vestit de dona, acompanyant una amiga, no el van deixar entrar al Mur de les Lamentacions. En el lloc de les dones li van dir: «Tu no sembles una dona.» Després anà al lloc dels homes i el van rebutjar igualment tot dient: «Tu no sembles un home.» Als autobusos de Jerusalem està totalment prohibit que la publicitat presenti dones de qualsevol edat i condició, encara que vagin decentíssimes, perquè només la representació d'una dona ja és una ofensa a la moralitat pública. I no diguem res sobre els avions, on molts homes refusen de seure al costat d'una dona. Això, de

part del jueus.

De part dels musulmans hi ha encara moltes més prohibicions i vexacions, acompanyades normalment de càstigs i presó. Per aquells mateixos dies, una altra notícia deia que, en alguns països àrabs, es prohibia a la mainada fer ninots de neu perquè ofenen la sensibilitat de l'islam. I tots sabem els problemes de les burques, dels vels, dels xadors amb les mil prohibicions de qualsevol classe de beguda alcohòlica o de restriccions sobre els vestits de les dones... I no cal dir res dels malaventurats califats que semblen mort i sang arreu del seu domini.

I nosaltres, cristians i catòlics, no vam inventar la Inquisició...?

Si ho analitzem una mica, veiem que en aquestes prescripcions humanes hi ha una distorsió psicològica i moral. Ni la Bíblia, ni l'Alcorà ni l'Evangeli parlen de cap d'aquestes prohibicions o creacions posteriors. Són interpretacions mini-

malistes o pessimistes de les normes fonamentals que aquests llibres sagrats ensenyen, però que no estan de cap manera contingudes ni en el seu esperit ni en la seva lletra. El que han afegit els homes en les seves interpretacions no són sinó caricatures de les veritats morals o religioses bàsiques. Si passem a altres camps, encara és pitjor l'obsessió de fer les coses més difícils i més dures del que són.

Jesús va dir, parlant dels escribes i fariseus: «Preparen càrregues pesades i insuportables i les posen a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure-les amb el dit» (Mt 23,4).

La religió normalment és bona, humana, espiritual. El que han afegit els homes és només un empobriment i un desprestigi. I aleshores la religió esdevé estranya, inhumana, repulsiva i antinatural.

Diu l'Apocalipsi en la seva conclusió: «Adverteixo solemnement als qui escoltin la profecia d'aquest llibre que, si algú hi posa res més, Déu posarà damunt d'ell les plagues escrites en aquest llibre» (Ap 22,18).

Joan Maria Vernet
Salesià des de Jerusalem

Tenir fills com conills

De nou el papa Francesc ha tornat a sorprendre fent servir aquest llenguatge familiar, distès, amb les seves reflexions sobre la paternitat i maternitat responsable, sense caure en el simplisme de qui pensa que per ser bon catòlic s'han de tenir molts fills. També va parlar de l'existència de molts mitjans lícits que ajuden a viure aquesta responsabilitat, però que no totes les formes de control de la natalitat són admeses per l'Església. Així vaig interpretar les paraules del Papa amb el seu encisador i divertit llenguatge col·loquial i la seva expressió de tenir «fills com conills».

PILAR PEÑA SAIZ
Barcelona

Negociar amb la tragèdia

Passats els dies àlgids de l'atemptat de París, és bo deixar un espai per a la reflexió. La reacció immediata de rebuig va ser unànime, com no podia ser d'una altra manera, quan es disposa de la vida humana en nom del que sigui. A poc a poc han anat sortint opinions argumentades dels qui es posicionen de maneres diferents davant d'un mateix fet. Totes respectables encara que no es comparteixin. Crec que hem de considerar també alguns detalls que només es van comentar de passada. Aprofitant l'explosió de sentiments, hi va haver la visió oportunista per treure partit de la situació. Es van fer i vendre milers de samarretes, gorres... amb la frase del moment, a més de l'edició amb molts més exemplars d'aquest setmanari que es van vendre a preus irracionals. En definitiva, un enorme «negoci» a costa de la tragèdia, un mercan-

Davant del panorama desolador

Davant del panorama certament desolador de l'Informe d'Evolució de la Família a Europa 2014, és urgent canviar i reforçar les polítiques familiars que desenvolupen les diverses administracions dels estats de la Unió, de manera que es basin en la perspectiva de família per facilitar el compliment correcte de les funcions que té.

I és que una política de família que apunti expressament al grup familiar com a medi afectiu, educatiu, econòmic i social, implica que no es legisli només en termes d'individus, sinó en termes i d'acord amb les persones que viuen en una família. I una política de família limitada exclusivament a les polítiques sectorials o a plans integrals per als membres de la família com a individus, resulta sempre una política familiar incompleta i ineficaz. Penso que amb les aportacions d'aquest informe s'ha obert la porta —i així ho han expressat alguns eurodiputats i representants d'ONG— que els temes de família que afecten Europa es debatin dins del Parlament Europeu.

VALENTÍN ABELEND A CARRILLO
Salt

tilisme de la situació en què el que menys comptava eren les víctimes. És evident que d'allà on es pot treure benefici econòmic queden aparcats els sentiments i les idees.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Missa multitudinària

Impressionant: s'ha parlat d'entre sis i set milions de persones a la missa del papa Francesc a Manila. Apoteòsic. Com és possible això en un moment de la història en què sembla que al món no li importi Déu? Senzillament, perquè no és veritat que a la gent no li importi Déu. Quan una persona es troba amb Déu dins del cor, també troba la felicitat. Les persones que encarnen Déu en la seva vida, com el papa Francesc, atrauen, perquè «Déu és

amor» i l'amor, tan gustós, no hi ha paladar que el rebutgi.

Llavors, perquè hi ha ateu i agnòstics? La resposta és simple: no coneixen l'amor de Déu; coneixen, sí, cristians amb creences, però sense fe, perquè la veritable fe porta amb si l'amor. La fe sense amor és ideologia i això repel·leix. Francesc convoca multituds perquè té una fe viva: traspua amor pels quatre costats. Ell porta Déu als qui se li acosten perquè el reflecteix amb senzillesa, en la seva mirada bondadosa i en el seu cor gran. És millor que preguem pels que encara no coneixen l'amor de Déu, que no pas demanar pels agnòstics i ateu, perquè ningú que coneix de veritat l'amor que Déu ens té no és ateu ni agnòstic.

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Fe i matrimoni

És vàlid un matrimoni per l'Església en què els contraents no tenen fe? Crec que el Papa ha dit que no... Ho pregunto perquè he vist casos de matrimonis eclesíastics que han durat quatre dies, i no em sorprèn, perquè els nuvis crec que no havien entrat mai a cap església des que els van batejar.

Toquem un tema delicat, un tema que ha estat objecte de múltiples discussions i sobre el qual no hi ha una posició clara ni definitiva. Per als experts en Dret canònic es tracta de la famosa discussió sobre la inseparabilitat entre contracte i sacrament en el matrimoni dels batejats, és a dir, que tot matrimoni vàlid entre batejats és necessàriament sacrament. Davant d'aquesta posició hi ha moltes opinions. És veritat que un batejat ho és sempre en la fe de l'Església i que el baptisme infon el do de la fe. També és veritat que en el cas del baptisme dels nens que encara no tenen ús de raó aquesta fe s'ha d'anar conformant mitjançant la formació cristiana del nen. I també és cert que el nen, arribat el moment, ha de fer un acte de fe personal i fer seu aquell do que en el passat se li va donar. El problema se suscita en una societat en què molts batejats no han arribat a una maduració personal de la fe mitjançant la formació adequada. Són batejats, però són realment cristians? Jo crec que el *quid* de moltes qüestions pastorals de gran actualitat rau a recuperar amb seriositat una veritable iniciació cristiana. D'altra banda, des de la meua experiència pastoral, avui dia, una parella que demana contraure matrimoni a l'Església dóna a entendre que hi ha una opció de fe. Ja gairebé no pesen aquells motius que es podrien donar en altres circumstàncies com ara quedar bé amb la família o d'altres. Malgrat tot, el Papa ens convida a considerar a fons la fe dels contraents.

En un discurs recent a la Rota Romana, el papa Francesc va advertir que l'abandonament d'una perspectiva de fe du inexorablement a una falsa comprensió del matrimoni que no està privada de conseqüències en la maduresa de la voluntat nupcial. De cara a les possibles causes d'invalidesa del matrimoni, el Papa va assenyalar als membres del Tribunal que «el jutge, a l'hora de reflexionar sobre la validesa del consentiment exprés, ha de tenir en compte el context dels valors i la fe —o de la manca o absència— en què la intenció matrimonial va ser formada. De fet, el desconeixement dels continguts de la fe podria dur a allò que el Codi anomena error determinant de la voluntat». Em sembla una intervenció molt interessant que ha de suscitar una reflexió seriosa teològica i pastoral.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Llardecans celebra la festa de la seva patrona

Redacció

El poble de Llardecans, a la comarca del Segrià, va celebrar el 10 de desembre la festa de la seva patrona: la Mare de Déu de Loreto. S'hi va fer, com és tradició, a la seva capella-santuari, situada al cor del poble, guarnit de festa grossa i ple de gom a gom de vilatans i d'altres persones vingudes de pobles veïns i de la ciutat de Lleida.

A les dotze del migdia es va celebrar una solemne eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, i concelebrada pel rector de Llardecans i fill del poble, Josep M. Cebrià, i altres mossens dels pobles propers i de l'arxiprestat. Entre els concelebrants hi havia també dos sacerdots fills del poble, Mn. Jordi Martí, rector de Juncosa i els Torms, i Mn. Josep Miarnau, que amb 96 anys d'edat (nascut l'any 1919) és en aquests moments el sacerdot més gran del bisbat de Lleida.

A la celebració religiosa hi van assistir l'alcalde de la població, Miquel Sas, i regidors de l'Ajuntament, així com el director de Governació i Relacions Institucionals de la Generalitat, Jordi Curcó; a més de representacions de totes les entitats socials de la població, entre elles la Cooperativa de l'Oli Mare de Déu de Loreto, que va ofrenar a la patrona el primer rajolí de l'oli de la present campanya.

El senyor bisbe, en la seva homilia, es va referir a Maria com a prefiguració de l'Església i la va definir com la millor mitjancera davant de Déu. Tingué també paraules de felicitació

ció per al poble de Llardecans per haver conservat viva la seva devoció a la Mare de Déu de Loreto, que va qualificar d'important, i va convidar els seus habitants a no perdre mai el caliu familiar a l'entorn de la patrona, advocació mariana que evoca la llar de Natzaret.

La llegenda del trobament de la Mare de Déu de Loreto de Llardecans

explica que fou un soldat que, de retorn d'una guerra, va arribar als afores del poble, on va passar-hi la nit. L'endemà va deixar en aquell indret una imatge de la Mare de Déu que portava a la seva motxilla de campanya. Allí es va trobar i va ser venerada amb el nom de Loreto «Casa de Maria».

Finalitzada la celebració i després

de cantar la *Salve*, Mons. Piris, acompanyat per les autoritats, va pujar a venerar la Mare de Déu de Loreto en el seu cambril, mentre la coral i el poble entonaren els populars goigs.

Tot seguit, el bisbe es va traslladar a l'Ajuntament per signar en el llibre d'honor, on deixà constància per escrit del seu reconeixement envers el poble de Llardecans per haver sabut preservar la devoció a la seva Mare i patrona, i els va desitjar que puguin encomanar-s'hi per molts anys més.

El matí de la diada de la Mare de Déu de Loreto es va completar de manera simbòlica i festiva quan dues avionetes van creuar diverses vegades entre els núvols, a mena de salutació i veneració des del cel i damunt del santuari de la que és alhora excelsa patrona de l'aviació.

Capítol General de les Germanes Josefines de la Caritat

Gna. Assumpció

Les Germanes Josefines de la Caritat, que tenen la casa mare a Vic, van celebrar recentment el seu Capítol General, del qual van sortir elegides les germanes següents: Gna. Manuela Esther Diaz Torres, reelegida superiora general per un

segon sexenni; Gna. Assumpció Farrés Vilamala, vicària general i primera consultora; Gna. Violeta Delgado Delgado, segona consultora; Gna. Dolors Arques Capdevila, tercera consultora; Gna. Silvia Silva Lozada, quarta consultora i secretària general, i Gna. Mireia Aleu Torra, administradora.

M. Coínta Jáuregui, proclamada venerable

M. Montserrat Martí

Amb gran goig compartim que l'Església, en la persona de papa Francesc, el 22 de gener passat, va reconèixer les virtuts heroiques de M. Coínta Jáuregui Osés (1875-1954) i la va proclamar venerable. Un pas molt important en el procés de la seva canonització. No en va, som moltes i molts els qui ens hi encomanem pel seu testimoniatge de vida d'entrega i amor. Aquesta notícia és motiu d'una profunda acció de gràcies al Senyor i ens porta a continuar demanant a M. Coínta que intercedeixi davant del Pare per les nostres necessitats.

Paraula i vida

La globalització de la solidaritat

Un any més, al començament de febrer, Mans Unides ens parla del problema del subdesenvolupament i d'una de les seves manifestacions, el problema de la fam en el món. El lema d'aquesta campanya de 2015 posa l'accent en el protagonisme de cada ésser humà com a persona i com a ciutadà. Diu així: «Lluitem contra la pobresa. T'hi apuntes?»

Quan els ciutadans s'impliquen i es comprometen se sembren gèrmens d'esperança que, tard o d'hora, donaran el fruit esperat. Certament, el futur del món depèn del compromís de cadascun dels membres de la humanitat.

Avui es viu un procés de globalització que els últims anys es va accelerant. Cal dir, però, com ens va recordar el papa Joan Pau II, que avui dia estan globalitzades l'economia i les finances, però no la solidaritat. La globalització econòmica no va acompanyada d'una globalització social suficient. Tenim un món cada vegada més interconnectat, més informat sobre el que passa

arreu, però malgrat això, aquesta interconnexió dissortadament no comporta més solidaritat o no la comporta en la mesura que faria possible la solució dels problemes del desenvolupament, la manca d'educació i les carències en l'alimentació i en la promoció de les dones.

L'Església ofereix una alternativa demanant el compromís de tothom per fer realitat una globalització de la solidaritat. El papa Francesc, en la línia dels seus antecessors —sobretot Pau VI, Joan Pau II i Benet XVI—, ha fet una forta crida a treballar en la solució del problema de la fam en el món, sobretot en ocasió de la seva visita a la seu romana de la FAO, l'organisme de les Nacions Unides dedicat als problemes de l'agricultura i l'alimentació, i ha reiterat aquesta crida en la seva recent visita al Parlament Europeu, a Estrasburg.

La doctrina social de l'Església dóna uns principis

ètics fonamentals en els quals s'hauria de basar la globalització, com ara la solidaritat i la subsidiarietat. L'Església reitera la centralitat de la persona humana en la societat i la seva capacitat de buscar el bé i la justícia. Això exigeix respectar les coses que no poden estar sotmeses a la llei de l'oferta i la demanda, començant pel dret a la vida, i a una vida digna.

La globalització no ha de ser suportada com una fatalitat ni celebrada com una panacea. És una evolució socioeconòmica, política i cultural que ha de ser orientada amb el compromís de tots, de manera que pugui aportar a la majoria de persones i especialment a les més pobres, els fruits de la justícia i de la solidaritat.

En aquesta línia treballa aquesta ONG catòlica que és Mans Unides, i per això, un any més, demano que pugui rebre el suport econòmic de les persones i les institucions que senten la responsabilitat de promoure la solidaritat en favor dels drets fonamentals de les persones.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

T'apuntes a lluitar contra la pobresa?

Un any més em plau fer-me ressò del treball de Mans Unides. Aquesta organització de l'Església, que amb tant d'entusiasme i eficàcia es dedica a ajudar persones necessitades del Tercer Món, presenta la seva campanya amb el lema: «Lluitem contra la pobresa. T'hi apuntes?»

El missatge ve acompanyat del dibuix d'un senzill llapis, un llapis com els de sempre, amb una goma a la part superior. El seu significat és: amb la punta del llapis pots apuntar-te a la lluita contra la pobresa; amb la goma pots esborrar la injustícia que representa que hi hagi tantes famílies que pateixen necessitats en el nostre món.

Els projectes concrets d'ajuda de Mans Unides se centren en llocs tan pobres com una diòcesi de la República Democràtica del Congo i una regió de l'Índia. Treballant amb la població del lloc, se'ls

ofereixen els instruments, moltes vegades educatius i assistencials, perquè puguin vèncer el cercle viciós de la pobresa. Els fons que es recullen van directament a aquestes zones, moltes vegades a través de missioners, i no es perd res pel camí. Tot i la crisi, hi ha entre nosaltres moltes persones que poden ajudar. No es tracta d'entregar fortunes; qualsevol donació és molt important, perquè es multiplica. Pensem que a diversos països africans el sou habitual tot just excedeix un dòlar diari. El que reben és per a ells com un «Pla Marshall» que canvia el panorama vital de la població.

Com a cristians ens sentim interpellats per la paràbola dels talents que Jesucrist ens va ensenyar. El qui els ha rebut, siguin pocs o siguin molts, ha de fer-los fructificar i no amagar-los inútil-

ment. És per la caritat entre uns i altres que eren reconeguts els primers cristians. En el veïnatge universal que és avui el món, on les distàncies s'han escurçat tant, no podem sentir-nos aliens als patiments dels qui estan només a unes hores d'avió, alguns dels quals podríem visitar sortint de casa després d'esmorzar i arribant a les seves a l'hora de dinar o de sopar, encara que ens trobaríem amb la sorpresa que no poden oferir res perquè no tenen res.

Mans Unides no substitueix els compromisos dels governs, com els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, però la seva actuació és més ràpida i arriba amb prestesa a determinades comunitats que no poden esperar els efectes de la gran política perquè, simplement, la seva fam la tenen avui.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

PRESÈNCIA DELS SAGRATS CORS A BARCELONA

«Amb el cor a la m

Professors del col·legi amb el pare general.

Fernando Cordero

La presència de la Congregació dels Sagrats Cors a Barcelona es remunta a l'any 1927 amb la inauguració de l'església dedicada als Sagrats Cors de Jesús i de Maria. Més tard, l'any 1961 es fundaria el Col·legi Pare Damià SS.CC., que acaba de ser renovat completament i, el 1987, s'obriria Llar Trobada, un pis per a joves en risc d'exclusió social.

A finals de gener els cinc religiosos, que viuen actualment a la casa de l'església de l'avinguda República Argentina, han rebut la visita del superior general, el pare Javier Álvarez-Ossorio, que tenia gran interès per conèixer la missió que es porta a terme a la Ciutat Comtal.

La Congregació de germans i germanes dels Sagrats Cors va ser fundada

l'any 1800 a França en els difícils temps de la Revolució Francesa. Els fundadors són el sacerdot Pere Coudrin i la jove noble Enriqueta Aymer de la Chevalerie. Avui dia està estesa per 35 països. Compta entre els seus membres amb sant Damià de Molokai, apòstol dels malalts de lepra, amb el beat Eustaqui i amb el beat Teòfil i companys màrtirs del segle XX.

Així és el sentiment de la Congregació, expressat en l'últim Capítol General, celebrat a Roma el setembre del 2012: «Ens reconeixem en la paràbola del Bon Samarità, tant en aquell home que sent compassió per l'apallissat enmig del camí, com en aquell desconegut que necessita ser guarit de les ferides. En definitiva, sabem que som enviats a portar l'Evangeli i a rebre'l de les persones i els pobles on anem.»

Una comunitat amb cor

Impulsats per aquest esperit, els sacerdots de la comunitat dels Sagrats Cors de Barcelona miren de viure la seva vida centrats en el Cor de Déu, amb la pretensió de manifestar el seu Amor, sobretot, als qui més pateixen. Les seves jornades transcorren en el servei a l'Església, la pastoral al Col·legi Pare Damià i l'atenció a la Llar Trobada. La pregària, una convivència senzilla i familiar, així com un bon ambient d'humor i de suport fan possible viure cada dia la fraternitat per a la missió. Aquest any estan decidits a donar a conèixer la figura d'un missioner de la Congregació: el beat Eustaqui van Lieshout, un senzill sacerdot, entregat als malalts i a les persones immerses en la soledat.

Del pare Eustaqui ha assenyalat el superior general: «Eustaqui resava pels malalts i es curaven. Nosaltres busquem la salut del cos. Eustaqui diu que transmetre la salut és una alegria però alhora la salut és la pau del cor. Ens centrem en el fet de guarir ferides i la reconciliació que dona la pau als cors.»

Joves en risc d'exclusió

En aquesta idea de guariment està basada la Llar Trobada, que ofereix a cinc joves un pis i una assistència en tots els àmbits per tal que siguin capaços de dur una vida adulta normalitzada, un cop finalitzada la seva estada en el projecte. Reben recursos materials de primera necessitat, aprenen a conviure amb altres joves, es troben en un ambient adequat per al seu desenvolupament personal i aprenen a dur una vida autònoma. Se'ls ofereix un seguiment personalitzat a partir d'un pla de treball individual, un projecte educatiu, un programa d'inserció o millora laboral,

«Els col·legis són llocs privilegiadíssims d'acompanyament a les persones a llarg termini»

«Hem d'obrir els ulls i descobrir on és l'Esperit de Jesús. És anar, com el papa Francesc, amb el cor a la mà»

El pare Javier, amb els alumnes més petits.

orientació per a la cerca d'una llar. En definitiva, se'ls dota d'aquells recursos que més necessiten per construir-se un futur digne. Maribel Lorenzo, educadora social, destaca que la majoria dels joves que passen per allí tenen rostre estranger, «volen treballar i sentir-se realitzats».

Per la Llar Trobada hi han passat més de dos-cents joves d'ençà la seva fundació. Per al pare Javier aquesta obra «en la perspectiva de la Congregació és molt interessant, perquè suposa estar amb els abandonats, un estímul que tenim en l'horitzó i un treball valuós». És fonamental la dedicació de voluntaris, de la comunitat dels Sagrats Cors i el fort suport del Col·legi Pare Damià. Una de les històries de joves que s'han forjat un futur és la d'un noi que va estudiar a la Llar Trobada la carrera de psicologia i després va exercir d'educador allí mateix. Ara treballa en un centre de menors a Saragossa.

Un col·legi que és una gran família

1.200 alumnes, 76 professors, 7 membres de personal no docent, 18 persones encarregades de cuina, menjador i neteja, juntament amb 30 monitors, catequistes, ens parlen, més que d'unes xifres concretes, d'una gran família que acaba d'estrenar unes instal·lacions immillorables.

Josep Menargues, director general del Col·legi Pare Damià SS.CC., defineix el centre com «una escola acollidora, familiar, inclusiva, sensible amb els més necessitats i on els nostres alumnes se senten feliços».

Religiosos dels Sagrats Cors. El pare general a la dreta.

Amb diversos projectes d'innovació en el camp educatiu, aquesta obra respon a l'interès pastoral de la Congregació dels Sagrats Cors, on el professorat està vivament implicat. El pare Javier ha comprovat que es tracta d'un Col·legi amb una important implicació «en l'evangelització i en la pastoral, de la mà d'una educació integral de qualitat». Ha indicat, a més, que «els col·legis són llocs privilegiadíssims d'acompanyament a les persones a llarg termini. És un segell, una forja».

El Col·legi està compromès amb el finançament d'un centre de formació professional, *Tondisa Ebale*, ubicat a Kinshasa (República Democràtica del Congo). Hi va anar de missioner el pare Álvarez-Ossorio. D'aquesta etapa ha declarat: «Àfrica et canvia. Compartir el patiment de la gent és una benedició.»

Coneixedor de l'estil educatiu dels diferents col·legis dels Sagrats Cors arreu del món, el pare Javier el defineix així: «Té com a característica una manera familiar, propera a la persona i preocupada pel seu cor. S'hi transmet l'Amor de Déu amb transparència i respecte, sense oblidar els més pobres i senzills.» La visita del superior general ha culminat amb una eucaristia a la capella del Col·legi, on han assistit

nombrosos membres de la comunitat educativa i s'ha comptat amb l'ambientació musical de l'Escolania del centre. Ha deixat aquestes paraules marcades en el cor dels assistents: «Hem d'obrir els ulls i descobrir on és l'Esperit de Jesús. És anar, com el papa Francesc, amb el cor a la mà.» Bonica forma d'actualitzar la tasca que té encomanada la Congregació dels Sagrats Cors inserida en aquesta Església que peregrina a Barcelona.

A la Llar Trobada amb residents i voluntaris.

CONVOCATÒRIA D'AJUTS PER A L'ANY 2015

El Patronat de la Fundació Privada Casa de Misericòrdia de Barcelona ha acordat la convocatòria d'ajuts per a l'exercici de 2015 la qual es registrarà per les següents:

BASES

- 1) Els peticionaris hauran de ser persones jurídiques sense finalitat de lucre residenciadades fonamentalment a Barcelona.
- 2) Els ajuts sol·licitats ho seran per ser destinats a programes o projectes encaminats, fonamentalment, a nens i nenes menors de 16 anys.
- 3) L'objecte dels programes o projectes haurà de ser d'assistència social, en general, o bé educativa, sanitària o de formació professional, en particular.
- 4) Els receptors dels ajuts hauran de presentar una memòria descriptiva i justificativa de l'aplicació de l'ajut en un termini màxim de 3 mesos a comptar des de la seva percepció, llevat que per les característiques del projecte calgui fixar un altre termini.
- 5) Les sol·licituds caldrà que siguin presentades per correu postal o lliurades a les oficines de la Fundació (c/ Elisabets, núm. 8-10 - 08001 Barcelona) per tot el dia 28 de febrer del 2015. L'impres es podrà descarregar des de la web (www.fcmb.org) o serà facilitat a les nostres oficines.
- 6) El Patronat de la Fundació resoldrà i comunicarà a les entitats interessades els ajuts atorgats.

**Fundació Privada
CASA DE MISERICÒRDIA DE BARCELONA**
www.fcmb.org

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 1)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

FEBRER

8. DIUMENGE

Diumenge V de durant l'any, Verd. Lectures: Job 7,1-4.6-7 / Salm 146 / 1 Corintis 9,16-19.22-23 / Marc 1,29-39 SANTORAL: Elisenda, vg.; Jeroni Emiliàni, prev. i fund.; Josefina Bakhita, rel.
9. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 1,1-19/Salm 103 / Marc 6,53-56 SANTORAL: Apol·lònia, vg. i mr., Miquel Febres, rel.; Nicèfor, mr.; Sabí, b.
10. DIMARTS

Santa Escolàstica (MO), Blanc. Lectures: Gènesi 1,20-2,4 / Salm 8 / Marc 7,1-13 SANTORAL: Escolàstica, rel.; Silvà, b.; Sotera, vg. i mr.
11. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 2,4b-9.15-17 / Salm 103 / Marc 7,14-23. O bé: *La Mare de Déu de Lourdes* (ML), Blanc. SANTORAL: Benet d'Anià, ab.; Desideri, b.; Eloïsa, vg.
12. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 2,18-25 / Salm 127 / Marc 7,24-30. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: **Santa Eulàlia** (S), Vermell. SANTORAL: Damià, mr.; Gaudenç, b.; Humbelina, viuda; beat Reginald d'Orleans, prev.
13. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 3,1-8 / Salm 31 / Marc 7,31-37 SANTORAL: Benigne, prev. i mr.; beata Cristina de Spoleto, rel.; Gimer, b.; Gregori II, p.; beat Jordà de Saxònia, prev.; Maura, mr.
14. DISSABTE

Sants Ciril i Metodi (F), Blanc. Lectures: Fets 13,46-49 / Salm 116 / Lluc 10,1-9 SANTORAL: Antoni, mr.; Valentí, prev. i mr.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

L'activitat alliberadora de Jesús no coneix limitacions

Marc emmarca en una jornada completa, de sol a sol, la incessant activitat alliberadora que Jesús desplega per les sinagogues de Galilea, tot i prenent-ne distàncies («per les sinagogues d'ells»). Primera fita del seu èxode de la institució sinagoga: «*Tot just sortí de la sinagoga*, anà a la comunitat de Simó i Andreu en companyia de Jaume i Joan.» Es tracta d'una comunitat jerarquitzada, al marge de la sinagoga, subvertida per la febre messiànica que afectava sobretot Simó: «*La sogra de Simó estava prostrada*, enfebrada.» Amb un reguitzell de gestos inequívocs els deixa ben clar que no se sent obligat per les prescripcions sabàtiques: «*S'apropà, estengué la mà i agafant-la de la mà l'aixecà...*», però que igualment rebutja tota mena de violència per assolir l'alliberament d'Israel: «*...i a l'instant l'abandonà la febre.*» La lliçó que els imparteix és exemplar: «Llavors es posà a servir-los.» Mentre estava prostrada, enfebrada, la comunitat no tenia capacitat per desplegar el servei als altres. La segona fita engloba la resposta dels observants de la Llei, afligits per tota mena de credos, i els no practicants, més clarividents, posseïts per ideologies fanàtiques: «Havent-se fet fosc, quan s'hagué post el sol, anaven portant en presència d'ell tots els qui es trobaven malament afligits per diverses malalties, així com els endimoniats: l'entera ciutat estava congregada prop de la seva porta.» La comunitat, un cop alliberada, ha passat a ser la comunitat de Jesús («prop de la seva porta»). La tercera fita recolza l'èxode inicial: «De matinada, encara molt de nit, sortí. Se n'anà a un lloc desert i allí pregà.» Està perplex per la deplorable situació i necessita llum. Simó, però, i els seus companys se'n volen aprofitar: «el perseguiren...: "¡Tots t'estan cercant!"» Jesús no es deixa manipular per ells ni emportar per l'èxit: «Anem a les aldees properes i a les ciutats, perquè per això precisament he sortit.»

Lectures bíbliques

Diumenge V de durant l'any

Lectura primera

Jb 7,1-4.6-7

Lectura segona

1Co 9,16-19.22-23

Estic neguitós del vespre a la matinada

Pobre de mi, que no anunciés l'Evangeli

Lectura del llibre de Job:

Job digué als seus amics: «L'home, a la terra, no està sotmès a servitud? No passa la vida com un jornalero? Com un esclau es deixa per assegurar-se a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: Quan serà de dia perquè em pugui llevar? I estic neguitós del vespre a la matinada. Els meus dies han corregut més que una llançadora, ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meua vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat.»

Salm responsorial

146

Lloeu el Senyor, dona bo de cantar!
Lloeu el nostre Déu, que és agradós de lloar-lo!
El Senyor reconstrueix Jerusalem
i aplega els dispersats d'Israel.

R. Lloeu el Senyor, que conforta els cors desfets.

Conforta els cors desfets i embena les ferides.
Té comptat el nombre dels estels,
els crida cadascun pel seu nom. **R.**

És gran el Senyor, i és molt poderós,
és infinita la seva saviesa.
El Senyor sosté els desvalguts
i abat els injustos fins a terra. **R.**

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangelí: hi estic obligat, i pobre de mi que no ho fes! Si jo m'ho hagués buscat podria esperar-ne una recompensa, però no havent-ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treballa per difondre l'evangelí, no el converteixi en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dona el meu servei. Jo sóc lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'evangelí, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

Al·leluia

Mt 8,17

*Ell portava les nostres malalties
i s'havia carregat els nostres dolors.*

Evangeli

Mc 1,29-39

Jesús va curar molts malalts de diverses malalties

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó era al llit amb febre, i llavors ma-

Glòria Monés

teix ho digueren a Jesús. Ell li va donar la mà i la va fer llevar, la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a taula. Al vespre, quan el sol s'havia post, li portaren tots els malalts i els endimoniats. Tota la ciutat s'havia aplegat davant la porta i ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure molts dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era. De bon matí, quan encara era fosc, es llevà, se n'anà a un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó, amb els seus companys, sortí a buscar-lo. Quan el trobaren li digueren: «Tothom us està buscant.» Ell els digué: «Anem a d'altres llocs, als pobles veïns, i també hi predicaré, que aquesta és la meua missió.» I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc i traient els dimonis.

«I amb el vostre esperit»

La litúrgia se celebra a l'interior de l'amor del Crist al Pare

Són paraules que estem molt avesats de dir i ens resulten entranyablement familiars. La salutació inicial té un valor ecumènic: no hi ha cap litúrgia cristiana ni d'Orient ni d'Occident que no comenci amb aquestes paraules, que pertanyen quasi a la litúrgia apostòlica. Si hom no ho sap, es pot pensar que aquesta resposta dels fidels significa: «També dins del teu cor.» No és així. «I amb el vostre esperit» significa «i amb l'Esperit Sant que vós porteu des de la vostra ordenació» (per això només els ordenats poden saludar a l'assemblea d'aquesta manera). Tota la literatura mistagògica antiga, que aquí no puc citar, acredita aquesta interpretació. La resposta dels fidels és, doncs, un reconeixement de l'ordenació del ministre. L'Esperit donat pel Sagrament de l'Orde s'origina en la Pentecosta. L'Eucaristia presidida per un ministre ordenat fa que aquesta sigui legítima, assegura que se celebra en comunió amb l'Església que ve de Crist. Amb la salutació inicial es confessa que el Senyor i l'Esperit, que ens ha estat donat, és present en l'assemblea que es disposa a celebrar el memorial de la Pasqua del Senyor. La presència del Senyor i de l'Esperit Sant fa que es realitzin i siguin certes les paraules del Senyor: «On hi ha dos o tres reunits en el meu nom jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20). En el meu nom significa «per professar el meu Nom». És el Nom del qual la carta als Filipencs diu: «Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli al cel, a la terra i sota la terra, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare» (Fl 2,9-11).

L'assemblea eclesial per si mateixa és una professió de fe en el Crist Ressuscitat i una manifestació de la glòria del Senyor. S'han reunit en el seu Nom. Jesús és allí enmig d'ells. De fet, és Jesús qui els ha convocat i reunit. En les paraules típiques de la salutació litúrgica (tant en la salutació del celebrant com en la resposta dels fidels) hi són presents ja germinalment el Misteri de la Pasqua i de la Pentecosta. Ho hem de considerar això amb profunditat: si el Crist no hagués ressuscitat, l'Església no es reuniria. I els qui s'han reunit no són turistes o passavolants, són batejats i Jesús és present en tots i en el cor de cadascú. Com el Senyor és present enmig dels qui s'han reunit en el seu Nom? Aquesta presència del Senyor es realitza per l'Esperit que ens ha estat donat (Rm 5,5). Arribem a una altra veritat que la OGLH 7 expressa molt bé quan diu: la litúrgia cristiana s'ha de celebrar dins de l'amor de Crist al Pare, no se celebra fora d'aquest amor. La dignitat, per tant, de l'oració cristiana radica en la seva participació en l'amor de l'Unigènit envers el Pare; amor que ell donà a conèixer de paraula en la seva vida mortal, i que ara perdura sense defallença en tota l'Església i en cadascun dels seus membres, en nom i per a la salvació de tota la família humana. La litúrgia cristiana ens introdueix en aquest amor de Crist al Pare. És en aquest amor en què ens donarà la seva Paraula i el Sagrament. Tot això revesteix l'acció litúrgica d'una reverència interior, entrem en la terra sagrada on es manifesta la glòria del Senyor. Situa la litúrgia cristiana més enllà de nosaltres mateixos, més enllà de les nostres capacitats humanes, la fa entrar en l'amor del Crist

envers el Pare. L'ungeix de pietat. Que n'és de preciós i quantes vegades ho oblidem: tant l'assemblea com el ministre celebrem l'Eucaristia dins de l'amor de Jesús al Pare! L'Eucaristia forma part de l'abaixament de Jesús i de la seva obediència al Pare. Perquè Ell, Jesús, ha estimat el Pare que ens ha donat aquests dons. Ja que fou per amor al Pare i per nosaltres que Jesús va anar a la creu i es va oferir a si mateix i es va donar abans eucarísticament a nosaltres.

L'Església, doncs, no està sola quan celebra l'Eucaristia, el Senyor i l'Esperit hi són presents. Ell «ve a ajudar la nostra feblesa, intercedeix per nosaltres amb gemecs que no es poden expressar» (Rm 8,6); ja que «ens dona l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: *Abbà, Pare!*» (Rm 8,15). Això ens ha de portar també a estimar-nos molt els uns als altres perquè és el mateix Esperit que ens ha estat donat. Per això els pobres sempre ocupen el primer lloc en l'assemblea. Com diu bellament Bernanos: «Els pobres són els prínceps de sang reial.» La salutació i la resposta de la comunitat és per dir-ho així una obertura en la qual ja són presents tots els desplegaments posteriors. El Senyor per l'Esperit farà meravelles en aquella assemblea i caldrà estar atents i estar disposats per tot allò que el Senyor ens farà experimentar dins del cor. Els dons del Senyor sempre són sorprenents i imprevisibles. En l'Eucaristia, creieu-me, tot és Do. És més important el que el Senyor fa per nosaltres, que no pas el que fem nosaltres. No hi ha mai proporció entre una cosa i l'altra. A nosaltres només ens pertany la disposició humil i agraïda envers el Senyor. Una disposició que ell mateix crea en nosaltres.

Dr. Rafel Serra i Abellà

Prevere de l'arxidiòcesi de Tarragona

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Beata Esperança de Jesús

- ✓ Nascuda a Santomera, Múrcia, el 1893
- ✓ Va dur una vida dedicada als pobres i als malalts
- ✓ Fundadora de nombroses congregacions
- ✓ Va morir a Collevaenza, l'Úmbria, centre d'Itàlia, el 1983
- ✓ Beatificada l'any 2014 pel papa Francesc

Aquesta beata murciana, de nom de bateig María Josefa Alhama Valera, va entrar amb 23 anys en un orde que poc temps després es va integrar a les Missioneres Claretianes, congregació en la qual va prendre el nom d'Esperança. L'any 1930, seguint una visió de santa Teresa de l'Infant Jesús, va abandonar aquesta congregació per fundar a Madrid les Esclaves de l'Amor Misericordiós, dedicades a l'educació i a l'atenció dels malalts i dels més pobres. L'any 1936 es va traslladar a Roma per obrir-hi una comunitat, i allà la va sorprendre l'esclat de la guerra civil. A causa del conflicte es va quedar a Itàlia la resta de la vida. En aquest país va fundar encara diverses congregacions, totes destinades a difondre la misericòrdia divina a través del servei als desvalguts. Durant uns anys el Sant Ofici la va posar sota sospita a causa de la doctrina sobre l'amor misericordiós, però un cop exonerada es va instal·lar a Collevaenza, on va obrir un gran santuari sota l'advocació de l'Amor Misericordiós.

Barcelona

«Antoni Gaudí és icona de l'humanisme cristià»

Ramon Corts, cap del Departament d'Història de l'Església de la nova Facultat

Carme Munté

Ramon Corts Blay, rector de la basílica de la Concepció de Barcelona, és professor ordinari de la nova Facultat Antoni Gaudí d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes (FHEAG). També és cap del Departament d'Història de l'Església de la nova facultat, director de la Biblioteca i de l'Editorial Balmes de Barcelona. La seva és una crida a la «pastoral de la cultura» de què parlava Joan Pau II.

És el primer curs de posada en marxa de la nova Facultat Antoni Gaudí. Quina és la seva importància per a l'Església de Catalunya?

De facultats d'Història de l'Església sols n'hi ha tres a tot el món: Roma, Polònia i Mèxic. La nova facultat de Barcelona és la primera que rep l'aprovació de la Santa Seu per oferir estudis d'arqueologia, a més de Roma i de Jerusalem. És també l'única que combina els estudis d'història i d'arqueologia amb els d'art cristià. Aquesta constatació ens fa adonar de la importància que té aquesta novella institució eclesiàstica, de caràcter universitari. L'Església a Catalunya ha demostrat amb la creació de la FHEAG el seu interès d'oferir juntament amb els estudis teològics i filosòfics, d'altres també humanístics, com la història de l'Església, l'arqueologia cristiana i el patrimoni cultural i artístic de l'Església. Aquest segon quadrimestre es professaran ja dues matèries, Arqueologia cristiana i Història de l'art cristià medieval, en què podran participar alumnes oients.

La nova facultat s'ha beneficiat de l'experiència de les Aules d'Història de l'Església de Catalunya vinculades a la Biblioteca Balmes. Quina és aquesta experiència?

La FHEAG ha estat promoguda pel cardenal arquebisbe de Barcelona. Fa cinc anys que, de cara a l'erecció d'una facultat d'història de l'Església, es començà a preparar el terreny. Amb la Biblioteca Balmes es posà en marxa una activitat, les Aules d'Història Eclesiàstica de Catalunya. El fundador de la Biblioteca Balmes, el P. Ignasi Casanovas, company del creador del Foment de Pietat Catalana, Mn. Eudald Serra, el 1930 ja va proposar a la conferència de bisbes de la Tarraconense de crear un institut o facultat, promoguda per la Biblioteca Balmes, en què els laics poguessin seguir estudis teològics. Aquell institut que projectava de crear el pare Casanovas i que els bisbes aprovaren preveia també una especialització en història de l'Església. Comptava a més amb un òrgan de difusió de treballs científics, la revista *Analecta Sacra Tarraconensis*, que aquest 2015 celebra els noranta anys d'existència. Les Aules d'Història Eclesiàstica de Catalunya enllacen doncs amb la intuïció del pare Casanovas i preparaven el que ara és una realitat, la FHEAG.

Agusti Codinach

Ramon Corts, a la Biblioteca Balmes.

«La FHEAG està cridada a ser capdavantera en la formació dels quadres de personal especialitzat en patrimoni i arqueologia»

Tenir una institució acadèmica dedicada, entre altres disciplines, a la Història de l'Església, què permet?

Sobretot una col·laboració estreta de la FHEAG amb les facultats de Filosofia i de Teologia. Els professors de les tres facultats, per exemple, podran professar matèries a les altres facultats que no siguin sols la pròpia. La FHEAG, en les seua triple especialització d'història, arqueologia i arts cristianes, enriqueirà i s'enriqueirà per força amb el contacte amb altres facultats més enllà de les dues esmentades. S'establiran convenis amb universitats i amb instituts del món civil d'aquí, d'Espanya, d'Europa, que donaran més projecció a les facultats eclesiàstiques. No hem d'oblidar l'intercanvi cultural i pastoral que es donarà necessàriament entre les diòcesis de la Tarraconense. Esperem, a més, que vinguin alumnes d'altres llocs, de les diòcesis d'Espanya i d'àmbits propers al nostre.

Quin perfil d'alumne pot estar interessat a estudiar Història de l'Església?

Laics i eclesiàstics, aquells que cerquen una especialització i aquells altres que pretenen formar-se. Cal tenir en compte que tothom que hagi estudiat Teologia a la facultat d'aquest nom, amb un curs pont, podrà accedir al segon cicle d'estudis de la FHEAG; és a dir, a un màster (*licentiat*). I això, perquè han cursat ja durant els estudis de filosofia i de teologia aquelles matèries que són pròpies d'aquesta carrera i comunes també al primer cicle de la FHEAG. És una opció estúpida tant per a qui cerca una especialització, com per adquirir més formació. I és bo de saber que els estudis acabaran amb un títol civil.

I quina sortida professional tindrán els alumnes de la FHEAG?

Pel que fa a la Història de l'Església, hi haurà sempre el camí de la docència a les universitats, facultats de teologia i seminaris, i com a professors de religió. No oblidem però que la FHEAG ofereix altres especialitats. Aquí hi ha un ample ventall de sortides professionals en el camp de l'arqueologia, en una terra com la nostra tan rica en jaciments arqueològics i d'Espanya en general. Però també hi ha aquells camps que tan bé han cultivat fins al moment present la clerecia catalana, com el de l'arxivística eclesiàstica, els museus diocesans, el terreny de la conservació i gestió del patrimoni eclesiàstic. Altres sortides podran ser les relacionades amb el turisme —som els caps de brot

del turisme europeu— ja sia com a operadors, guies, gestors turístics. La FHEAG està cridada a ser capdavantera en la formació dels quadres de personal especialitzat en patrimoni i arqueologia.

Hi ha capítols de la Història de l'Església que podran ser més aprofundits amb l'existència de la FHEAG?

Un capítol propi de la FHEAG ha de ser la Història de l'Església a Catalunya. Un edifici que, tanmateix, s'ha de bastir. Es necessiten els fonaments, val a dir les fonts històriques damunt de les quals escriure una història de l'Església catalana. Hi ha molt treball fet, però encara en manca molt per fer. Una història d'aquesta mena serà un excel·lent complement a la història social, política i econòmica de Catalunya. Comptem per això amb biblioteques i revistes especialitzades, com les biblioteques episcopals, la de Montserrat, la Biblioteca Balmes, els

arxius eclesiàstics i tot el que ha estat ja aplegat de l'Arxiu Secret Vaticà, dels ordes religiosos i d'altres grans arxius del món. Amb aquesta dimensió de les eines de treball passa el mateix amb l'arqueologia i l'art. Pocs llocs tenen tants monuments com nosaltres: el patrimoni de la Tarragona i de la Barcelona romanes, el de la Terrassa visigòtica, el modernisme i Gaudí. I tot tan ben estudiat.

Antoni Gaudí i la FHEAG, quina relació podem traçar?

En els anys vint del segle passat hi hagué una gran embranzida cultural, política i religiosa a casa nostra. La Biblioteca Balmes i el Foment de Pietat Catalana, així com l'Obra Parroquial d'Exercicis, es posaren sota el paraigua de Jaume Balmes, tingut com el model d'un nou desvetllament cultural i religiós. Antoni Gaudí és una imatge ara de Barcelona i de tot Catalunya. És com una icona de l'humanisme cristià, de l'art fet aquí, d'una gran síntesi cultural i espiritual en definitiva. No és encertat que la nova facultat del segle XXI porti el seu nom?

FACULTAT ANTONI GAUDÍ

c/ Diputació 231,

08007 Barcelona

Tel. 93 453 49 25

secc.adacademica@

facultatantonigaudi.cat

www.facultatantonigaudi.cat

Barcelona

Per què un segon Sínode?

El Sínode extraordinari convocat pel papa Francesc i celebrat el mes d'octubre passat tenia per finalitat afrontar els reptes que actualment l'Església té plantejats en relació amb la institució familiar. A causa de la complexitat del tema, i per possibilitar una reflexió en profunditat i ben fonamentada, va ser un Sínode preparatori de l'ordinari, que se celebrarà el proper mes d'octubre, i que decidirà i concretarà els camins pastorals a seguir.

El document objecte de debat del Sínode extraordinari va ser el resultat d'una consulta feta als bisbes, sacerdots i grups de laics. Actualment el Secretariat del Sínode ha donat a conèixer les preguntes que seran objecte de debat del Sínode ordinari a celebrar el proper mes d'octubre.

Les preguntes del proper Sínode poden ser contestades per tots els cristians que ho desitgin. Tenen per finalitat comprovar si el document elaborat, o *lineamenta*, recull veritablement els problemes i preocupacions que foren objecte de debat durant el Sínode extraordinari i, en segon lloc, quins camins i propostes pastorals poden ser els més adequats per afrontar els reptes que actualment afecten la família.

La novetat de les preguntes, adreçades en primer lloc a tot el poble cristià, rau, a diferència de l'anterior Sínode, en el fet que conviden a participar activament en el Sínode. A poder tenir-hi part i una veu activa; participar en l'objecte del mateix debat sinodal.

Les preguntes —cal reconèixer que algunes tenen certa dificultat de comprensió— demanen propostes sobre els camins que poden impulsar, enfortir i fer descobrir la bellesa de la vida conjugal i familiar, i en segon lloc, en relació amb aquells que la seva situació actual no s'adiu a la praxi de família

L'octubre passat va tenir lloc l'Assemblea Extraordinària del Sínode de Bisbes dedicada a la família.

L'Església ens convida a participar activament en les respostes que s'han de treballar en el proper Sínode

que proposa l'Església, quins camins poden ajudar a la seva plena integració a la vida de la comunitat eclesial.

Quines perspectives obre el proper Sínode? Algunes veus han volgut recordar que la doctrina sobre el matrimoni no pot variar; han manifestat la seva disconformitat a qualsevol canvi en

l'Església, respecte de la doctrina i praxi del matrimoni i família. El Sínode, per tant, recordarà el de sempre amb altres paraules? En principi no sembla que aquesta sigui la intenció del Papa en convocar el Sínode. Les conclusions del Sínode extraordinari han mostrat clarament l'abisme que hi ha entre la doctrina i la praxi dels cristians respecte del Magisteri de l'Església en relació amb el matrimoni. La majoria de propostes que varen ser aprovades exigeixen cercar camins pastorals tant per enfortir els qui viuen en joia i fidelitat la vida conjugal i familiar, com oferir respostes a moltes situacions de sofriment. Respostes que han de començar amb l'actitud d'una Església que acull i que va més enllà

de l'exercici de la mera aplicació de la doctrina. Els camins de l'evangeli no sempre segueixen la lògica humana, en un món complex, on el perdó, la misericòrdia, la comprensió dels qui pateixen per causa de problemes familiars i conjugals, no sempre ocupen el lloc que mereixen. El Papa té clar que a l'Església hi ha lloc per a tothom. Ningú no pot quedar-ne exclòs, si cerca Déu de veritat i de tot cor.

L'Església ens convida a participar activament en les respostes que s'han de treballar en el proper Sínode. Ara podem dir que nosaltres tenim la paraula. Fem arribar la nostra opinió, tenint present l'Esperit de l'evangeli. Ningú no podrà dir que ha estat marginat del Sínode.

Tarragona

Exposició al Seminari sobre els 25 anys de la Passió de sant Fructuós

Joan Boronat / Tarragona

En el marc de la solemnitat de Sant Fructuós, el dia 21 de gener al vespre es va inaugurar al vestíbul del Centre Tarraconense El Seminari, una exposició commemorativa dels 25 anys de representació de *La Passió de sant Fructuós*. L'acte va ser presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i va comptar amb la presència del bisbe auxiliar per als Estats Units i el Canadà, Joan Cassià de Vicina, del Patriarcat Romanès, entre el nombrós públic. La mostra, que es podrà visitar fins al 8 d'abril, pretén ser una memòria documental i gràfica de la *Passio Fructuosi*, coincidint amb l'efemèride apuntada. Permet oferir una mirada

als màrtirs de Tarragona, Fructuós, Auguri i Eulogi, des de la perspectiva de la història i l'art, i també apropa el visitant a una visió retrospectiva del projecte teatral que sosté l'Associació Cultural Sant Fructuós, al servei de la cultura i la fe.

La directora del Centre Tarraconense El Seminari, Marisa Jiménez, va posar en relleu la tasca realitzada per l'associació a l'hora de donar a conèixer el valuós patrimoni de les nostres arrels cristianes, i d'haver-ho fet d'una manera tan pedagògica amb nombroses iniciatives. Per la seva part, Andreu Muñoz, president de l'Associació Cultural Sant Fructuós, va recordar els inicis del projecte, impulsat pels joves de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau, ara

fa 25 anys. Va fer esment als moments més significatius on la *Passio Fructuosi* ha estat present, com l'Any Jubilar de Sant Fructuós, la Jornada Mundial de la Joventut, durant els dies d'acollida; i en la beatificació celebrada a Tarragona l'any 2013, quan es va representar per primera vegada en castellà. Muñoz va posar l'accent en la necessitat «que les noves generacions s'hi impliquin per donar-hi continuïtat».

A la mostra es poden veure elements d'attrezzo, el guió teatralitzat de la *Passio Fructuosi*, un parell d'obres pictòriques del Museu Diocesà que donen una visió iconogràfica a partir del segle XVIII o un recull fotogràfic retrospectiu de les representacions i les diverses felicitacions que ha merescut l'obra.

Mn. Joaquim Fortuny, nou degà del Capítol Catedral

J.B. / Tarragona

El Capítol Catedral va escollir el 22 de gener com nou degà-president Mn. Joaquim Fortuny, vicari general de l'arxidiòcesi de Tarragona, que substitueix Mons. Miquel Barbarà, el qual ha ostentat el càrrec durant els darrers sis anys. Havent acomplert els 75 anys, va posar el càrrec, que es renova cada dos anys, a disposició del Capítol. El degà té la responsabilitat de presidir el Capítol Catedralici i de coordinar les activitats que es duen a terme a la catedral.

Girona

Nova edició dels Premis Sant Fèlix

La Fundació Tutelar de les Comarques Gironines i les Carmelites Descalces han estat distingides

Víctor Gay
Girona

D'ençà del 1996, el bisbat de Girona, a l'entorn de la festa de Sant Francesc de Sales, concedeix els Premis Sant Fèlix que reconeixen, de forma simbòlica, persones, institucions, col·lectius o organismes que s'hagin distingit en la seva acció social, educativa, formativa i religiosa en l'àmbit territorial de la diòcesi gironina.

Un repàs a la llista dels que en aquests gairebé vint anys han estat guardonats (el corresponent a l'any 2012 no es va concedir per raó de la malaltia del bisbe Francesc Pardo) posa en relleu una notable varietat: des de la cooperativa la Fageda, fins al Banc dels Aliments; des del Rusc de Tordera fins a les pàgines de Cooperació i Solidaritat del diari *El Punt*.

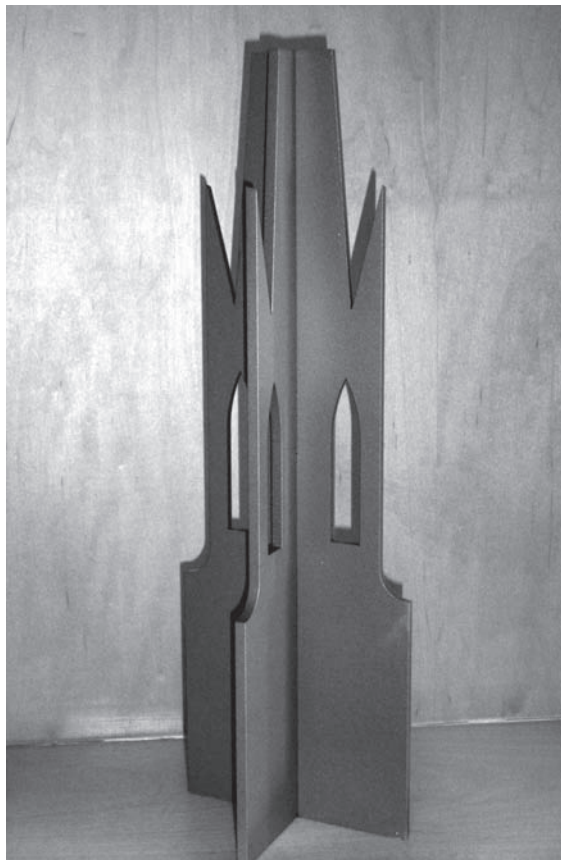
Sense que sigui una norma escrita, els dos premis que cada any es concedeixen es reparteixen entre una entitat d'Església i una de l'àmbit civil, per exemple, els premis de l'any 2009 van ser molt garrotxins: Càritas Garrotxa i els Amics de l'Alta

Garrotxa. Enguany s'ha mantingut aquesta pauta: la Fundació Tutelar de les Comarques Gironines i la comunitat de les Carmelites Descalces de Girona.

Funcions tutelars a més de mil persones

Aquesta fundació té com a missió la protecció jurídica i social de persones en situació de vulnerabilitat o que, per causa de malalties mentals, efectes d'envelliment o una discapacitat intel·lectual, necessiten suport per a l'exercici de la seva capacitat jurídica. L'entitat fonamenta especialment l'acció tutelar en l'acompanyament social i terapèutic, àmbits als quals destina el 66% dels recursos humans. La resta dels professionals i voluntaris de la Fundació concentren la seva tasca en la gestió econòmica i la defensa jurídica de les persones que protegeix, sota la llei civil catalana.

A banda d'aquest suport específic, també impulsa i promou el desenvolupament de programes, recursos i equipaments socials que permetin millorar la qualitat de vida

Els Premis Sant Fèlix es materialitzen amb una escultura de l'artista gironí Josep Perpiñà i Citoler.

del col·lectiu de les persones ateses i de les seves famílies.

Durant els darrers deu anys, la Fundació ha exercit funcions tutelars per a més de 1.100 persones.

Testimoni teresià al cor de Girona

Fa poques setmanes *Catalunya Cristiana* es feia ressò del testimoni físic i espiritual de la comunitat de religioses Carmelites Descalces al barri gironí de Montilivi. Les religioses hi són de fa gairebé seixanta anys. Diàriament conviden a la litúrgia de les hores al so de les seves campanes. La seva capella és dels pocs temples de la ciutat que resta obert tot el dia i discretament ajuden un grup de persones necessitades.

El bisbat els agraeix, amb el Premi Sant Fèlix, aquesta presència i fidelitat carmelitana, precisament l'any que les religioses de Girona, amb les seves germanes d'arreu del món, celebren els cinc segles de la reformadora carmelitana, santa Teresa de Jesús.

A tots els guardonats i guardonades, enhorabona!

Àngel Almazan

El nou prevere en la celebració de l'eucaristia de la seva ordenació.

Mn. Manel Masvidal, nou prevere diocesà

V.G. / Girona

El presbiteri diocesà s'ha enriquit amb Mn. Manel Masvidal, que el darrer diumenge de gener ha estat ordenat pel bisbe Francesc Pardo, a la basílica parroquial de Sant Feliu de Girona.

Nascut en terres barcelonines el 1958, el nou prevere ha servit com a funcionari en diferents centres penitenciaris del nostre país. Segons ha reconegut, va ser en estar en contacte amb aquesta realitat social, moltes vegades silenciada i fins i tot marginada que es desvetllà la seva vocació al ministeri, tot assenyalant també que no es vol allunyar del servei, ara ministerial, en aquest àmbit que coneix prou bé i sempre que sigui compatible amb les tasques parroquials que tingui encomanades.

En unes declaracions, hores abans de la seva ordenació, Manel Masvidal deia: «El ministeri sacerdotal només s'entén des d'una vocació. Al capdavall el que un vol ser és ser feliç, és a dir, trobar-se en pau amb si mateix. I el camí que hi porta és complir amb el teu deure, estar d'acord amb tu mateix. Això vol dir parar-te a escoltar el teu interior i optar per l'estil de vida pel qual creus que has estat cridat. En fer-ho renunciis a certes coses, és cert, però tota decisió implica una tria. I si has fet la decisió a consciència i perseveres, malgrat les dificultats que et puguin trobar a la vida, seràs realment feliç.»

En l'ordenació, Mn. Manel, que era diaca des de la tardor de l'any passat, es va veure acompanyat de nombrosos fidels procedents de les parròquies on s'ha format i on ja exercia el diaconat que omplien l'àmplia nau de la basílica. Des de Pineda de Mar s'organitzà un viatge col·lectiu i també de la dotzena de petites parròquies de l'Alt Empordà, on seguirà com a rector. Acompanyaven el bisbe Francesc en la celebració una quarantena de preveres diocesans assistits per una dotzena de diaques.

En la seva homilia, el prelat es va centrar, a partir de l'evangeli del dia, en el fet que Jesús escull els seus primers deixebles, en el fet que un prevere és, per damunt de tot, un deixeble de la Bona Nova, «la missió de tot deixeble és sembrar vida: treballar la llibertat i la dignitat dels altres».

Després de l'ordenació el ja nou prevere donà les gràcies a tots els que l'han ajudat a fer aquest camí, des del mateix bisbe, fins als familiars, companys de feina, d'estudis i de formació. D'una manera especial s'adreçà als seus feligresos que, en una jornada en què la tramuntana feia notable acte de presència, no havien dubtat d'acompanyar-lo. Mn. Manel Masvidal és rector de les parròquies de Borrassà, Cabanelles, Ermedàs, Espinavessa, Lladó, Navata, Ordis, Pontós, Queixàs, Romanyà d'Empordà, Sant Martí Sesserres, Vilademires i Vilamalla, i encarregat de l'Estela.

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880**Venda**

T 93 318 14 95
F 93 412 44 55
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer

T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08020 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Tarraconense

Del 16 al 18 d'abril es farà el IV Congrés Litúrgic de Montserrat

Reunió número 213 de la Conferència Episcopal Tarraconense

MCS Arquebisbat Tarragona

Bisbes i religiosos es van aplegar al Seminari Conciliar de Barcelona.

Redacció
Barcelona

Del 16 al 18 d'abril vinent es farà el IV Congrés Litúrgic de Montserrat, convocat pels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense i l'abat de Montserrat. Coincideix amb el centenari del Primer Congrés Litúrgic celebrat l'any 1915 i es portarà a terme tant a Barcelona com al monestir de Montserrat.

L'arquebisbe Joan Enric Vives, president de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Tarraconense, va ser l'encarregat de presentar el programa del Congrés. Ho va fer durant la reunió número 213 de la Conferència Episcopal Tarraconense, celebrada del 27 al 28 de gener a Terrassa, Tiana i Barcelona.

1.400 aniversari del Concili d'Ègara

Així, la reunió, presidida per Mons. Jaume Pujol, va començar a Terrassa, concretament al conjunt de les Esglésies de Sant Pere, la Seu d'Ègara, per tal de commemorar el 1.400 aniversari del Concili Tarraconense d'Ègara, ja que la diòcesi de Terrassa té una profunda vinculació amb aquella diòcesi que va existir als inicis del cristianisme al mateix territori i que va subsistir fins a començaments del segle VIII.

A l'església de Santa Maria (antiga catedral), els bisbes van fer la pregària de l'hora sexta, que va presidir Mons.

Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, i després van visitar el conjunt de les esglésies de Sant Pere i Sant Miquel, que els va mostrar Mn. Antoni Deulofeu, rector de la parròquia de Sant Pere.

A les dependències de la casa rectoral, els bisbes van començar la reunió de treball fins al migdia en què van rebre la visita de Jordi Ballart, alcalde de Terrassa. Tots els parlaments van destacar la importància i la significació d'aquesta reunió dels bisbes de la Tarraconense a Terrassa, en l'escaiença de l'aniversari del Concili egarenc del 615, en el qual van participar dotze bisbes i els representants de dos més.

En les seves actes conciliaris apareixen els noms dels assistents però no consten les seus episcopals. El text conciliar confirma les disposicions del Concili d'Osca (598) i fa referència a qüestions diverses sobre la vida i els costums dels eclesiàstics.

Jornada de treball a Tiana

La tarda del dia 27, els bisbes van prosseguir la reunió de treball a la Residència Maria Immaculada de Tiana i van tractar altres qüestions. Així, Mons. Taltavull, president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, va presentar als bisbes diversos projectes, com la publicació del Catecisme *Testimonis del Senyor* en català, i altres materials complementaris. De la seva banda, Mons. Agustí Cortés, responsable de Pastoral Familiar, va exposar els *lineamenta* del proper

«La vida religiosa és un gran do de l'Esperit, que evangelitza, transforma i humanitza la nostra societat»

Sínodo de bisbes sobre la família, que se celebrarà a l'octubre.

Reunió amb els religiosos al Seminari

El dia 28, al Seminari Conciliar de Barcelona, els bisbes van celebrar una sessió conjunta amb més de vuitanta superiors majors religiosos i altres religiosos i religioses amb motiu de

l'Any de la Vida Consagrada. Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, i el P. Màxim Muñoz, president de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), van reflexionar sobre la invitació del papa Francesc a transmetre l'alegria de l'evangeli a una renovada missió de l'Església a casa nostra.

Al migdia es va celebrar l'Eucaristia a l'església del Seminari Conciliar de Barcelona, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, que va recordar que la vida religiosa és «un gran do de l'Esperit, que evangelitza, transforma i humanitza la nostra societat».

En acabar la celebració, el P. Màxim Muñoz va lliurar als bisbes i a tots els participants el número 4 de la Col·lecció URC, publicat per Editorial Claret, en el qual hi ha la *Carta apostòlica als consagrats en l'inici de l'Any de la Vida Consagrada* del papa Francesc i la *Carta en l'Any de la Vida Consagrada* dels bisbes de Catalunya.

Mare de Déu de Lourdes a la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Tarragona

Redacció / Tarragona

Amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Tarragona celebra diferents actes. Dies 9 i 10 de febrer, a les 19 h rés del Rosari. A continuació, a les 19.30 h Santa Missa. El dia 11 de febrer, a les 19 h rés del Rosari, processó de torxes i Santa Missa. Per a més informació: luroca25@hotmail.com

Els cinc talents del P. Francisco Álvarez Rodríguez

Jesús María Ruiz Irigoyen

El P. Francisco Álvarez, religiós Camil, va morir al nostre Centre Assistencial de Tres Cantos cap al migdia del 9 de gener del 2015, als setanta anys. Va morir com si ell mateix hagués programat el seu final, envoltat dels seus germans de Comunitat, familiars i amics, pregant tots i cantant en serà comiat.

Durant els dos darrers anys de la seva vida, a causa del tumor cerebral que el va portar a la mort, des de fora feia la impressió que la ment, els gestos i les paraules del P. Francisco es retiraven a poc a poc de les coses d'aquest món, potser per adaptar la seva vida a una nova dimensió de l'existència.

Signes d'aquesta nova dimensió no podrien evidenciar-se en el rostre tranquil i lluminós que adquiria mentre avançava cap al seu ocàs en aquest món? És fàcil que en aquests moments Francisco, ajudat per l'ambient de la seva habitació, estigués immers en una altra pregària més íntima i personal que mai no el va abandonar, el Rosari. Recordo haver-li sentit que havia adquirit l'hàbit de finalitzar el dia amb el Rosari i les lletanies, en llatí, per descomptat. Aquelles invocacions repetides de memòria, contenien els principals capítols de la seva biografia de religiós camil; *Salut dels malalts... reina dels patriarques... reina dels profetes... reina dels apòstols...*

Patriarca

El pare Francisco Álvarez tenia molt de patriarca. La seva mort als setanta anys va impedir que el veiéssim en la plenitud d'aquesta imatge, però la seva personalitat contenia molts trets patèrns, patriarcal, de cap de clan, de fundador de tribus com aquells avantpassats bíblics, guardians fidels de l'Aliança del Senyor i guies segurs en les dificultats de les seves famílies i dels seus pobles. El P. Francisco, com ells, va voler fundar i va fundar noves comunitats. Es trobava a gust a les assemblees de les famílies religioses que li demanaven assessorament. Va dirigir recessos i exercicis espirituals a

«Ell, sobretot, es va sentir des de sempre una persona cridada pel Senyor i enviada a servir-lo en l'Orde Camil·lià»

tots els instituts, sobretot de religioses, que li demanaven.

Profeta

Crec que ningú no dubtarà de considerar el P. Francisco Álvarez com un profeta del nostre temps, entenent aquest servei a les persones i a la comunitat com el d'algú que parla en nom del Senyor, anunciant la seva paraula i denunciant els abusos contra ella. Francisco va assumir des de jove el rol de l'ajuda a la Província amb la paraula parlada o escrita, amb les seves homilies i les seves cartes pastorals.

Apòstol

Apòstol, a l'Església, és la persona enviada a exercitar una missió. Potser aquest és l'element més visible en la persona del P. Francisco Álvarez. Ell,

sobretot, es va sentir des de sempre una persona cridada pel Senyor i enviada a servir-lo en l'Orde Camil·lià. «Aquest és el do que agraeixo més a Déu, haver estat cridat a la Vida Religiosa i enviat per servir els malalts», va manifestar amb pudor en alguna ocasió. Però quan feia aquesta confiança, Francisco s'emocionava interiorment i fins i tot li saltaven les llàgrimes. El Nostre pare Francisco Álvarez sentia una identitat entre la seva persona i la seva missió.

Promotor de Salut

En la vida de Francisco quedava cada cop més clar que la seva missió consistia a promoure salut, una salut que culminés en Salvació. No és gens exagerat dir, també en aquesta ocasió, que en Francisco, el seu «jo», estava unit estretament a la promoció

de la salut. Ho va demostrar a Roma quan als seus anys joves es desenvolupava com a primer secretari de l'Institut Internacional de Pastoral de la Salut (Camillianum), amb la seva col·laboració ininterrompuda a la revista *Humanizar*, o durant el trienni que va dirigir el Departament Nacional de la Pastoral de la Salut de la Conferència Episcopal o a la Delegació diocesana del mateix sector a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat (Barcelona). El P. Francisco també va demostrar els seus talents personals en la reflexió teològica de la Pastoral de la Salut. En aquest terreny, terra d'Evangeli com ell l'anomenava, va trobar-hi el seu tresor personal que generosament va compartir. La seva tasca profitosa en aquest sector va culminar amb la publicació de la tesi doctoral titulada amb tota lògica *Teologia de la salut*.

Malalt, però sa

Però la lliçó més sàvia i sucosa de la seva vida de professor, Francisco la va impartir des de la seva malaltia. A causa del càncer que tenia al cervell, un glioblastoma multiforme, Francisco va perdre la memòria i va quedar molt limitat en la seva mobilitat i en la comunicació oral amb l'exterior.

La seva cadira de rodes es va transformar en la nova càtedra del recent doctor. I des d'aquesta cadira Francisco es va alçar com un testimoni autoritzat de tot el que havia ensenyat abans. Des d'ella dictava les lliçons més profundes i més sàvies, des d'ella ha aconseguit extreure el millor del que tenia cadascun dels que s'hi apropaven: l'amor veritable, la vida tendra i real com el pa acabat de coure. Des de la seva pobresa ens va evangelitzar; en la seva malaltia ens va fer més sans a tots i amb la seva vulnerabilitat més forts.

Ara descansa en la Pau del Senyor.

Un any més, «el Tamboret d'en Pau» a Sant Josep de la Muntanya

Vicenta Descarrega i Xavier i Mireia Cazeneuve

El diumenge 11 de gener, com cada any, *El tamboret d'en Pau* va ser present a Sant Josep de la Muntanya repartint joguines als nens.

Enguany, en Pau Cazeneuve no hi va poder ser. Ens va deixar el dia 3 de desembre passat. Però se li va retre un homenatge, amb una fotografia d'ell ben present, somrient, perquè els nens el recordin.

Encara que ell no hi sigui, estem segurs que el seu esperit i la seva tasca perduraran sempre, perquè,

com van dir molts dels que el van acompanyar en els seus últims dies, en Pau havia sembrat molt.

L'any passat ja no va poder anar a Sant Josep de la Muntanya, ja estava malalt, però els nens i les nenes van tenir les seves joguines igualment, gràcies a l'ajuda d'en Fernando i la M. Carme, juntament amb d'altres col·laboradors.

La família d'en Pau Cazeneuve els estem molt agraïts. Estem segurs que en Pau els ajudarà des del cel per continuar cada any en aquesta tasca tan profitosa i tan gratificant per als nens.

Les facultats de Teologia i Filosofia commemoren l'Holocaust

El rabí Alain Michel va impartir una conferència sobre l'extermini nazi sota la perspectiva del judaisme

Alliberament dels reclusos del camp d'extermini d'Auschwitz.

Joan Piñol
Barcelona

«Com va poder Déu tolerar aquest excés de destrucció, aquest triomf del mal?» És una pregunta que molts s'han fet quan giren el pensament vers l'Holocaust nazi, que va assassinar de manera organitzada més de sis milions de jueus i centenars de milers de persones d'altres races, religions i ètnies. En concret, aquesta pregunta la va formular Benet XVI quan va visitar l'any 2006 el camp de concentració d'Auschwitz.

Si el Papa va visitar Auschwitz com a símbol de tot l'Holocaust, és també l'alliberament d'aquest camp d'extermini la data que les Nacions Unides van triar per commemorar les víctimes de les atrocitats nazis. En efecte, el 27 de gener del 1945 les tropes soviètiques van entrar al recinte i van alliberar els 7.500 reclusos que caminaven com perduts per la immensitat del camp. Els guardes havien fugit tot intentant destruir les proves del seu crim i enduent-se milers de presoners lluny de l'avanç rus.

Per commemorar aquest alliberament, les facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya van organitzar el 28 de gener passat una conferència que intentava donar una resposta creient de l'extermini jueu. Per aquest motiu, el convidat no va ser un teòleg catòlic sinó un rabí jueu: Alain Michel. Aquest prestigiós historiador hebreu va néixer a França l'any 1954, però el

1985 es va traslladar a Israel. Allà va dirigir la secció francesa de l'Escola Internacional per a l'ensenyament de la Shoah dins del museu Yad Vashem. Aquest centre museístic és el principal nucli d'estudi sobre l'Holocaust que hi ha al món.

L'acte també estava organitzat per l'associació B'nai B'rith Nahamánides Barcelona, la branca catalana d'una organització internacional que lluita contra l'antisemitisme. Així doncs, l'acte també era una mostra de la

ALAIN MICHEL: «El meu sogre va sobreviure després d'haver estat en un camp d'extermini i sempre em deia que parlés de les persones que van ser víctimes d'aquelles atrocitats»

Agustí Codinach

L'acte va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari Conciliar.

col·laboració entre religions. Una facultat de Teologia catòlica allotjava amb tots els honors la commemoració de l'Holocaust juntament amb una entitat jueva i, tots plegats, presentaven una conferència d'un rabí. Per solemnitzar la importància d'aquest acte el mateix arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, va assistir-hi. Igualment, la Direcció d'Afers Religiosos de la Generalitat també va donar-hi suport i el seu director general, Enric Vendrell, va assistir a l'acte.

La presentació de l'acte va anar a càrrec del cardenal Martínez Sistach i també del degà de la Facultat de Filosofia, Mn. Jaume Aymar, i del vicedegà de la Facultat de Teologia, Mn. Joan Planellas. Per part de l'entitat jueva, va prendre la paraula el doctor Simón Emergui, que va animar a recordar l'Holocaust per commemorar les víctimes però també com a «instrument legítim per fomentar els drets humans i el seu respecte».

Història personal

Per als jueus és obligatori recordar aquells parents que van morir als camps nazis. Per al poble hebreu, l'extermini nazi és quelcom que es porta a la sang i al cor. Alain Michel no n'és una excepció: «El meu sogre va sobreviure després d'haver estat en un camp d'extermini i recordo que sempre em deia que parlés de les persones, dels éssers humans que van ser víctimes d'aquelles atrocitats.»

Així doncs, l'anàlisi que va fer de l'Holocaust com a fenomen històric és indissociable d'aquesta experiència personal i familiar. La seva conferència buscava explicar com el judaisme religiós ha interpretat l'Holocaust. En especial, es va centrar en l'obra de dos rabins que pertanyen a l'anomenada escola de pensament jueu de París: André Neher i León Ahkenazi, conegut com a Manitou.

El primer va escriure un llibre sota un títol impactant: *L'exili de la paraula: del silenci bíblic al silenci d'Auschwitz*. Partint del silenci de Job i del silenci d'Abraham, Neher va explicar la dificultat d'expressar amb paraules l'Holocaust i va parlar del «silenci metafísic». Manitou, per la seva part, va reflexionar sobre un tema punyent per al món jueu: si el poble d'Israel és el poble escollit, per què Déu el va deixar patir? Per a Manitou, sionista confés, la tornada dels jueus a Israel va estar precedida pel gran desastre de l'Holocaust com a senyal profètic.

El rabí Michel va voler respondre la pregunta d'on era Déu durant l'extermini formulant-ne una altra: «On era l'home?» «Aquesta és la pregunta clau perquè Déu posa l'home entre la vida i la mort, però és l'home qui va escollir la mort», va explicar. El cardenal Martínez Sistach va aprofundir en aquesta línia: «On eren els governs europeus?» El rabí va parlar de «l'abandonament terrible que van patir els jueus» que, en efecte, suscita moltes preguntes. La conclusió per a aquest historiador és clara: «La fe ens serveix per transcendir els forats negres de la història humana, dels quals l'Holocaust n'és un dels millors exemples.»

Nou número de «Qüestions de Vida Cristiana»

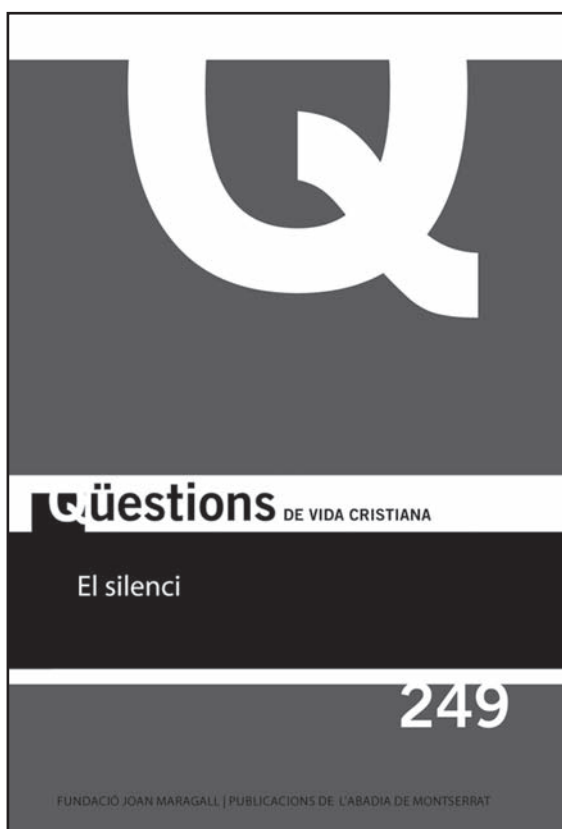
Francesc Torralba substitueix Carles Torner en la direcció de la revista

Miquel Àngel Codina
Barcelona

El dilluns 26 de gener l'auditori de la Fundació Joan Maragall va acollir la presentació del nou número de la revista *Qüestions de Vida Cristiana*, que porta per títol *El silenci*. A l'acte hi van participar Josep M. Carbonell, president de la Fundació Joan Maragall; Carles Torner, exdirector de *Qüestions de Vida Cristiana*; Oriol Izquierdo, professor de Literatura i Humanitats a la Facultat de Comunicació Blanquerna-Universitat Ramon Llull, i Jaume Subirana, escriptor i professor de la Universitat Oberta de Catalunya.

Qüestions de Vida Cristiana és una publicació que des de l'any 1958 edita Publicacions de l'Abadia de Montserrat i que «des de fa sis anys la Fundació Joan Maragall n'assumeix els continguts», va recordar Josep M. Carbonell. Sempre ha estat una revista que no s'ha limitat mai a la temàtica estrictament religiosa, sinó que ha tractat, de manera monogràfica, qüestions que preocupen l'home d'avui, des d'un punt de vista teològic, filosòfic, antropològic, literari, artístic, social, etc. «La revista s'ha convertit —va subratllar Carbonell— en un referent en el diàleg fe-cultura del nostre país.»

Josep M. Carbonell va aprofitar la conjuntura per anunciar que l'escriptor Carles Torner, després d'estar quatre anys al capdavant de la direcció de la publicació, deixava el càrrec. «El mes de novembre passat, en Carles va ser nomenat director general del PEN Club Internacional, una prestigiosa

associació internacional d'escriptors que té la seu a Londres», va dir el president de la FJM. I va afegir: «Com que aquesta nova tasca és incompatible amb la direcció de la revista, el Patronat ha designat el filòsof i teòleg Francesc Torralba com a nou director de *Qüestions de Vida Cristiana*.»

«Carles Torner ha estat un director esplèndid. Ha sabut copsar a la perfecció el que passa a l'Església, al país, a la cultura. De ben segur que amb en Francesc continuarem aquest procés de rigor i qualitat», va afirmar Carbonell. Per la seva banda, Torner va qualificar la feina feta col·lectiva com «una aventura magnífica que m'ha permès participar dels grans debats que hi ha a la societat i m'ha obert noves perspectives».

Carles Torner va desglossar els con-

tinguts del número 249 de la revista, l'eix temàtic del qual és el silenci. Oriol Izquierdo és autor de l'article *Què és el silenci* i d'una entrevista al poeta Màrius Sampere. Francesc Torralba analitza *Els límits del silenci. Meditacions entre Kierkegaard i Wittgenstein*. Teresa Forcades escriu sobre *El silenci de la litúrgia*. El mateix Torner entrevista a la poetessa Gemma Gorga sobre l'obra poètica de sant Joan de la Creu i ha redactat l'article *El silenci d'Abraham Bomba*, un dels protagonistes del documental *Shoah*, que tracta de l'Holocaust.

La revista també inclou articles d'Eduard Cairó (*Imatges silencioses. El silenci en les arts plàstiques*), David

Jou (*Els silencis de la ciència*) i Lluís Ylla (*Educar en el silenci i la interioritat*). Jaume Subirana ha fet una selecció dels poemes de R. S. Thomas i els ha traduït al català. En la seva intervenció, Subirana va llegir uns quants poemes del poeta gal·lès i pastor anglicà, com ara *En una església rural*, *De genolls* o *El prat il·luminat*.

«Què és exactament el silenci? La buidor absoluta o la plenitud absoluta?», es va preguntar Oriol Izquierdo. «Tot i que pugui semblar una paradoxa, el silenci pot ser totes dues coses», va contestar. «Davant del silenci —va revelar Izquierdo—, cal poder adoptar dues actituds: el dret a callar i el deure a parlar.»

Campanars

Delfí Dalmau i Argemir

Cubelles

La població de Cubelles, al Garraf, propera a Vilanova i la Geltrú, va aixecar cap al 1765 un esvelt campanar, tot seguint el model del de Sant Antoni de la seva capital. Té un primer alt cos de planta gairebé quadrada (6,75 x 6,90) i un de segon dividit en dos pisos; en aquest s'hi ubica la cel·la o estança de les campanes. Al seu damunt, en un terrat amb una bonica balustrada, s'hi aixeca una torrella amb vuit finestrals en arc de mig punt, un a cadascuna de les vuit cares. Està coronada per una cornisa amb petits pinacles als angles i per una cúpula de vuit sectors triangulars corbats amb petits òculs oberts a cadascun d'ells. Un pinacle s'aixeca al cim de tot.

Els murs d'aquest cloquer estan esgrafiats, com al frontis de l'església; a la part superior, els de la cel·la, són de carreus ben escairats de pedra blanca que també apareix a les cantoneres de tots els cossos. Per l'interior hi puja una escala de cargol d'obra fins a la cel·la; queda adossada a l'angle sud-est. Una altra escala també de cargol, pel cantó on hi ha una finestra cegada, arriba fins al terrat; com que s'inicia a un nivell alt, per superar-lo n'hi ha una de modesta de fusta. Tot plegat fa que el campanar arribi a una destacada alçària, gairebé 42 metres i que es mostri amb una bonica figura esvelta. Queda aixecat damunt l'ala esquerra del temple fent angle al sud-oest del frontis encarat a migdia.

El temple barroc dedicat a Santa Maria va aixecar-se abans que el campanar, entre el 1697 i el 1737. És de tres naus de quatre trams, la central amb voltes de llunetes, les laterals d'aresta. Fan una llargada de prop de 29 metres i una amplada total de 13,40. Guarda boniques imatges i una pica baptismal de marbre rosat segurament de principis del segle XVIII. Situat a la part alta de la població, és com un far visible des de lluny que destaca per la seva blancor i la seva elegància.

RàdioEstel

L'actualitat i les preocupacions de la gent del camp català, cada dissabte a les 13.00 hores:
«Del camp a taula», un programa presentat i dirigit per Isidre Font.

• 107,5 Andorra	• 104,4 La Cerdanya
• 105,0 La Seu d'Urgell	• 103,4 Girona
• 98,4 Osona	• 93,7 Catalunya Central
• 91,5 Lleida	• 106,6 Barcelona
• 96,8 El Garraf	• 100,6 Tarragona
• 90,1 Tortosa	

Miguel Ángel Mesa és l'autor del llibre «Espiritualidad para tiempos de crisis»

«L'espiritualitat és patrimoni comú de la humanitat»

Miguel Àngel Codina

De formació teològica, bíblica i pastoral autodidacta, Miguel Ángel Mesa Bouzas ha participat en nombrosos cursos de formació i congressos de teologia i espiritualitat. Forma part d'una comunitat cristiana de base des de fa més de trenta anys. Treballa a l'editorial Paulinas des del 1998. La seva gran passió és la poesia. Ha publicat 17 llibres. El darrer es titula *Espiritualidad para tiempos de crisis*, de l'editorial Desclée De Brouwer.

Què l'ha motivat a escriure el llibre *Espiritualidad para tiempos de crisis*?

Els temps que vivim, tan durs i difícils per a la major part de la nostra societat—es especial les persones més desprotegides i marginades— i dels empobrits del nostre món, ens poden portar a desil·lusionar-nos i abandonar els esforços per construir una societat més fraterna, justa i solidària, i perdre alhora el motor de l'esperança. I una societat sense esperança és una societat moribunda. L'esperança es recupera amb la pràctica de la solidaritat, la tendresa, la proximitat, l'empatia... Per tant, per contrarestar tant d'abatiment, apatia i desil·lusió penso que no hi ha més remei que reforçar-nos interiorment per superar qualsevol dificultat i sortir, alhora, renovats. Per això, cal alimentar l'espiritualitat, la interioritat que portem dins cadascun dels éssers humans que habitem aquest planeta.

És més necessària que mai avui dia l'espiritualitat?

L'espiritualitat ens ajuda a respirar, a donar sentit a la vida i viure d'una altra manera. En una societat que tendeix a l'individualisme, al «campi qui pugui», a consumir, a rebutjar el diferent... cal recrear uns valors comuns que ens poden ajudar a continuar treballant per un altre món millor, «a eixamplar la nostra tenda» juntament amb molta altra gent amb aquests mateixos valors o semblants. Però aquest esperit comú necessita nodrir-se per poder mantenir-se i créixer. En aquest món que vivim és molt necessària i urgent una espiritualitat profunda, de comunió humana, ecològica, universal.

L'ésser humà és conscient que és un ésser, per sobre de tot, espiritual?

A les nostres societats del Nord, riques i consumistes, el jo espiritual, interior, profund, vivificant, es dilueix entre les coses que posseïm i consumim. A les societats del Sud empobrit és més fàcil trobar gent ajudant qui ho passa pitjor, vivint la vida amb un altre ritme, contemplant el que els envolta i el que hi ha dins d'ells mateixos, sentint-se «uns» amb el «tot» universal. Som conscients de la pròpia interioritat quan intentem que el temps, les possessions, el treball, l'individualisme i la insolidaritat no ens dominin.

Moltes persones acostumen a confondre dos termes: religiositat i espiritualitat. Quines són les diferències bàsiques?

Totes les grans religions han nascut

d'una espiritualitat bàsica que ha posat en pràctica el seu fundador: Mahoma, Buda, Moisès, Jesucrist... Aquesta espiritualitat necessita d'una certa institucionalització per ser viscuda, compartida i comunicada. El problema sorgeix quan allò institucional, les normes, els dogmes, les jerarquies pretenen contenir i sentir-se dipositàries i defensores exclusives d'aquella espiritualitat primera. Llavors queda atrapada, immobilitzada i perd tot el seu vigor. Allò institucional de la religió ha d'estar sempre al servei de l'espiritualitat. D'altra banda, l'espiritualitat no és propietat de cap religió. És patrimoni comú de la humanitat. Perquè tots i totes, tota la creació, posseïm l'esperit i la imatge de Qui sustenta i dona la vida a tot, recreant-ho, animant-ho, vivificant-ho. L'espiritualitat, com l'Esperit mateix, mai no es deixa atrapar, sempre s'escapa, com l'aigua als nostres dits.

Com podem aplicar l'espiritualitat a la nostra vida quotidiana?

L'espiritualitat, si de debò està encarnada i no ens allunya de la realitat, ho ha d'impregnar tota la nostra vida; ens ofereix l'alè vital a cada moment, ens ajuda a respirar i a viure d'una altra manera per aconseguir la nostra plenificació com a persones. Per això tota la nostra vida ha d'estar amarada d'espiritualitat, que implica acceptar i viure paradigmes nous, dimensions i sentiments vitals. Per una nova sensibilitat vers els altres, vers l'Altre. L'espiritualitat també ha de ser samaritana, integral, resilient i integradora, que ens canviï la forma d'entendre i

viure l'existència quotidiana.

La grandesa de l'espiritualitat rau en el fet que es pot —i s'ha de— compartir amb el nostre proïsme?

Tot el nostre univers personal i social ha d'estar molt unit, sense dicotomies. Tenim vincles molt estrets amb tota la creació i, en especial, amb la nostra família més propera: els éssers humans. Compartim un mateix ADN, provenim d'una mateixa explosió d'amor. L'espiritualitat no només s'ha de nodrir de les experiències i realitats bones i felicitants de la vida, sinó també de la realitat de dolor, patiment i mort que contemplem al nostre voltant. De l'exclusió i opressió de les víctimes que són el veritable revers de la història, el que no es vol veure. Perquè aquí és on habita d'una forma misteriosa però real la font original, la qual dona consistència i sosteniment de la realitat. A qui anomenem Déu, amb mil noms diferents. Aquí és d'una forma molt real, en la marginació, la pobresa, la discriminació, l'odi. I l'espiritualitat ens insta a ser al costat de les víctimes. És, potser, l'única forma que tindrem de «salvar-nos» per renéixer. Perquè l'espiritualitat ens convida a convertir-nos, a canviar.

A qui va adreçat principalment el seu llibre?

És un llibre molt obert. Està escrit des d'una visió de fons cristiana, des de l'esperit de les benaurances, des del seguiment de Jesús, però sense que aquesta tonalitat n'enteli qualsevol altra. Miro de fer realitat el que dic: l'espiritualitat és el que ens uneix a totes les persones, el que ens pot ajudar a crear un món millor, des de diferents creences, idees, filosofies, cultures. Tot ens serveix per créixer, per madurar, per caminar plegats en una mateixa direcció.

Ha tingut el privilegi de comptar amb dos teòlegs prestigiosos, José Arregi i el bisbe Pere Casaldàliga, per al pròleg i l'epíleg del llibre. Què li han aportat les seves reflexions?

José Arregi s'ha convertit en un bon amic des de fa anys. Compartim idees, creences, recerques, espiritualitat, alternatives. Em sembla un gran teòleg, un magnífic exegeta. I un gran comunicador, perquè t'ajuda a descobrir des d'un llenguatge entenedor, el que comunica. Sempre ens sorprèn amb alguna cosa nova en els seus escrits. Pere Casaldàliga és un referent personal des de fa molt de temps. Des de fa prop de 25 anys mantinc una relació escrita amb ell. I el 2009, quan vam fer 25 anys de casats, Marisa, la meva dona, i jo vam anar a veure'l a São Félix do Araguaia. Allà vam renovar, amb ell, a la capella de casa seva, el nostre compromís. I vaig viure uns dies inoblidables. Per a mi és un dels profetes més grans del segle XX i dels nostres dies. Un bisbe diferent, exemplar, que ha treballat tota la vida per fer real el regnat de Déu, una Església profètica, senzilla i pobra entre els empobrits. Compromès amb les millors causes per una nova humanitat i un món nou. Un sant, un home bo, jovial, afectuós, ple de Déu. I un magnífic poeta, amb el qual també comparteixo els meus poemes.

Actualitats científiques

Consumim més del que la natura ens pot donar?

Sembla que la resposta correcta és un sí ben rodó. No hem de fer gaire cas de les exageracions, però les conclusions del que s'ha recollit i estudiat no sembla pas que siguin fruit de desorbitar la cosa. Les dades són molt objectives. Es tracta de l'informe presentat per la Global Footprint Network, organització sòcia del Fons Mundial per a la Vida Natural (WWF en sigles angleses), sobre el que es va consumir el 2014: a l'agost ja s'havia esgotat el «crèdit ecològic», o sigui, el que la Terra dona en un any (un estudi similar del 2000 deia que això va ser a l'octubre, mentre que també s'havia vist que el 1970 encara s'acabava l'any amb superàvit). Segons aquestes estimacions, el 2014 vam consumir els productes d'un planeta i mig i, si el ritme segueix igual, cap al 2050 necessitaríem tres terres per donar abast al consum mundial.

La cosa es veu ben important. Cal prendre'n consciència. Suposo que ja hau sentit parlar de l'agrupació coneguda per WWF. Es tracta d'una associació que va néixer com un grup d'en-

A l'agost de l'any passat es va esgotar el crèdit anual de recursos naturals de la Terra.

tusiastes compromesos amb el medi ambient fa poc més de mig segle. Avui s'ha convertit en una de les organitzacions de conservació de la natura més importants del món. És present a més de cent països i té el recolzament d'uns 5 milions de persones. El seu compromís és treballar junts per trobar les millors solucions als problemes que van sorgint al nostre planeta. Diuen que la seva raó d'existir és salvar la natura, treballant per aturar la degradació

ambiental que l'home hi provoca i així assegurar un futur que possibiliti viure amb harmonia amb el que ens rodeja. Ho fa amb l'intent de conservar la diversitat biològica mundial, assegurar que l'ús dels recursos naturals renovables sigui sostenible i promoure la reducció de la contaminació i el consumisme fora de mida. Les seves àrees prioritàries són els boscos, les aigües continentals, els mars i les costes, les espècies en perill i el canvi climàtic.

S'han fet ja uns 1.200 projectes i passen de 4.000 les persones que hi treballen.

L'article que dèiem l'han portat a cap a partir de més de 600 indicadors analitzats per l'organització. Ja podeu suposar que aquests indicadors són molt variats. Consum de carn i peix per habitant, emissions de diòxid de carboni, explotació forestal, etc. Davant de l'informe, el director general de la WWF, Marco Lambertini, va dir: «Els actuals nivells de consum s'han disparat i estem totalment fora dels límits sostenibles, necessitaríem ara un planeta i mig per proveir les necessitats

de consum de la humanitat.» I hi diu també: «Encara som a temps de prendre mesures contundents i construir un món futur basat en un consum sostenible dels recursos naturals.»

I nosaltres, què hi podem dir? La resposta és evident: cal que els poders públics es facin càrrec de la situació i prenguin mesures, però també que en prenguin consciència els individus dels països rics per canviar d'hàbits en el consum. Que així sigui.

Per Francesc Nicolau

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Tradicions remeieres

La morella o herba de Sant Pere és refrescant

L'herba cargolera o morella roquera (llat., *Parietaria officinalis*; cast., *parietaria*, *caracolera*) és una planta oficial que, des de molt antic, entra en els preparats mèdics tradicionals fets a les *officinae*, és a dir, a les apotecaries. La morella és coneguda, popularment, com a l'herba de Sant Pere i sempre s'ha d'emprar fresca (cal bullir-la només durant dos o tres minuts!) puix que assecada perd la seva virtut o propietats. La morella és una planta remeiera molt refrescant i de gust lleugerament salat, agraïda amb grans virtuts diürètiques i depuratives. La morella s'usà en la medicina popular contra les inflamacions, tot i que el pol·len d'aquesta planta és molt al·lèrgic i molest.

L'herba de Sant Pere és una planta remeiera molt comuna que creix arreu sense massa dificultats i floreix quasi tots els mesos de l'any. Destacats apotecaris europeus com ara el Dr. Dausse i l'Abbé Hamon la recomanaren com a eficaç diürètic amb una barreja de brots de parietària i un conjunt format per set herbes remeieres «a saber: de hojas de borraja, de menta, gayuba, y equiseto o cola de caballo, una parte de cada una; de parietaria, melisa y hojas de

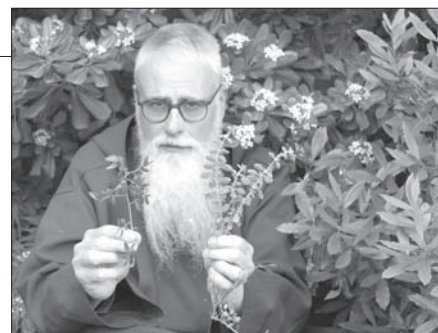
fresno, dos partes. Se desmenuzan y se mezclan bien estas plantas y con una onza de la mezcla se prepara la tisana» (T.A., *Formulario*, s. f.).

L'any 1751 fra Jacint de Sarrià escriví sobre la morella que «sas fullas són fredas y atamperan tota espècia de inflors. La decocció ab oli dona cura a lo dolor de orella, y és molt emolient y se dona per los servisals, y en forma de cataplasmas per lo dolor de

pedra y de costat» (BHC, *De algunas herbas*, f. 179). En efecte, els antics caputxins solien servir-se de la morella per ajudar a evacuar les pedres: «És bo de prendre dues unses d'ametlles dolces, vint o vint-i-cinc gotes d'esperit de nitre dolç; y tot assò se pren ab una decocció de morella roquera, y va molt bé» (T.A., *Receptari*, s. f.). Els infermers conventuals solien emprar l'herba cargolera per tal de provocar

Fra Valentí Serra de Manresa

Arxiver dels caputxins

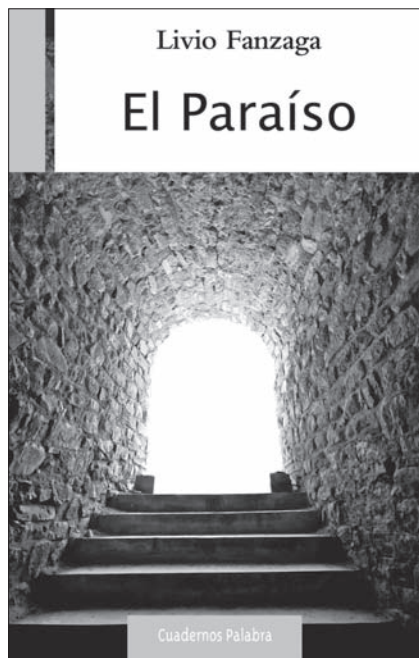
l'orina quan hi havia inflamació de les vies urinàries i, per aquest motiu, els frares del convent barceloní de Santa Madrona remarcaren que: «Se usa en infusión para excitar la secreción urinaria a causa del nitro que contiene, es también muy refrescante y calma los dolores en las enfermedades de la vejiga. Para los casos de artrismo agudo y crónico, y para aliviar el mal de piedra, son muy eficaces los cocimientos de parietaria. Se aplica contra la hidropesía y enfermedades cardíacas. Se aplica en cataplasmas bajo el vientre como emoliente contra las inflamaciones de las vías urinarias complicadas con la retención de orina, y como resolutive contra toda clase de tumores endurecidos. El emplasto hecho de esta yerba con cebo de buey, o de cabrón, es singular remedio para la gota» (BHC, *Pócimas de capuchino*, 64-65). Després de presentar-vos aquest poderós diürètic —l'herba cargolera— d'ací a quinze dies us parlaré, si Déu vol, del poniol, que és una de les herbes «santes» més flairosa, gustosa i amb més propietats digestives.

MARÍA CLARA BINGEMER
Simone Weil. Mística de frontera Editorial Ciudad Nueva, 2014, 252 pàg.

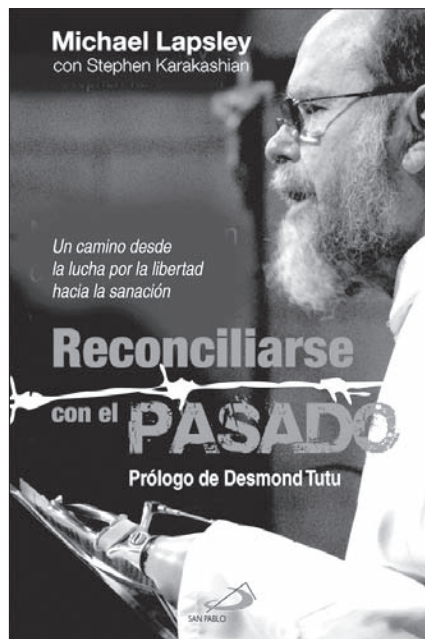
Aquest llibre de la teòloga María Clara Bingemer és un acostament al recorregut vital d'una dona excepcional: Simone Weil (1909-1943), activista política, brillant intel·lectual, filòsofa, pensadora i mística. Malgrat els dubtes respecte de l'Església com a institució, pocs han viscut tan radicalment l'ideal d'amor oblatiu com aquesta jueva enamorada de Jesucrist i del seu Evangeli.

LIVIO FANZAGA
El Paraíso Ediciones Palabra, 2014, 256 pàg.

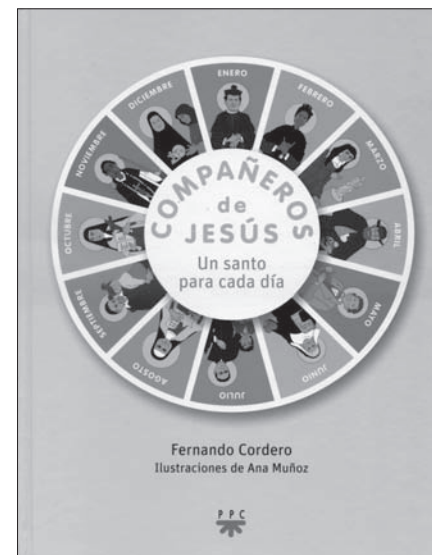
Una de les preguntes clau de la nostra existència és: per què estem en aquest món? Donar testimoni de la vida eterna, que Jesús ressuscitat ha portat al món, és la principal obra de misericòrdia que pot fer-se als homes d'avui. Hem de descobrir la bellesa inefable del Paradís i entendre que no hem vingut al món per a la terra, sinó per al Cel. Així podem sentir una alegria sense fi.

MICHAEL LAPSLEY i STEPHEN KARAKASHIAN
Reconciliarse con el pasado Editorial San Pablo, 2014, 454 pàg.

El P. Michael Lapsley, sacerdot anglicà implicat en la lluita contra l'*apartheid* a Sud-àfrica, va rebre un paquet-bomba que li va provocar la pèrdua de les mans i d'un dels ulls. Aquesta autobiografia narra la trajectòria de la seva vida, des de la presa de consciència de l'exigència radical de seguir l'Evangeli i la seva identificació per la llibertat de Sud-àfrica fins a la seva transformació en guaridor ferit.

FERNANDO CORDERO i ANA MUÑOZ *Compañeros de Jesús. Un santo para cada día* Editorial PPC, 2014, 400 pàg.

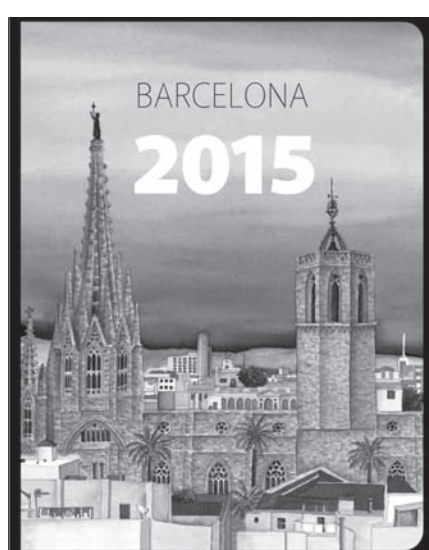
Els sants, homes i dones de vida exemplar, van fer de l'Evangeli el seu programa de vida. Això els va portar a seguir Jesús, enfrontar-se a les injustícies, estar sempre del costat dels més febles, posar-se en mans de Déu... i ser profundament feliços. Cada pàgina relata la seva vida, amb anècdotes. Els millors amics de Jesús, que es van fer companys del seu camí, ens conviden a fer el mateix.

R. J. PALACIO
Wonder. El capítol del Julian La Campana, 2014, 126 pàg.

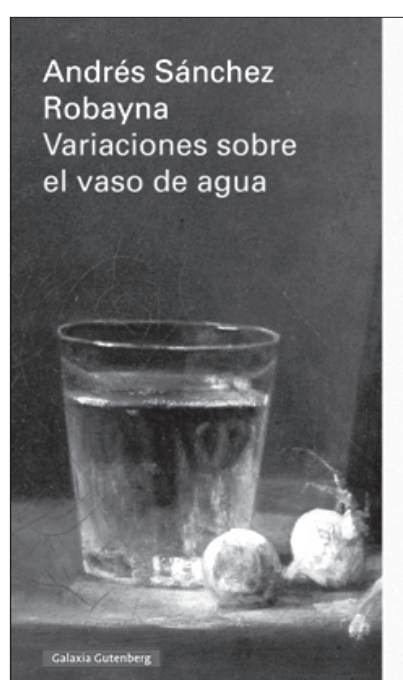
Quins motius té el Julian per odiar l'August? Serà capaç d'assumir els errors i començar de nou? Aquesta obra tracta de la història del Julian, el nen que es porta més malament amb l'August. No suporta veure'l, no suporta que sigui amic del Jack... i no és capaç d'adonar-se de l'impacte que els seus actes poden tenir en els altres. Aquest llibre ha recordat a milers de lectors la importància de ser amable.

MAR CERDÀ, BEGOÑA GARCÍA i NELI FERRER *Agenda Barcelona 2015* Editorial Mediterrània, 2014, 128 pàg.

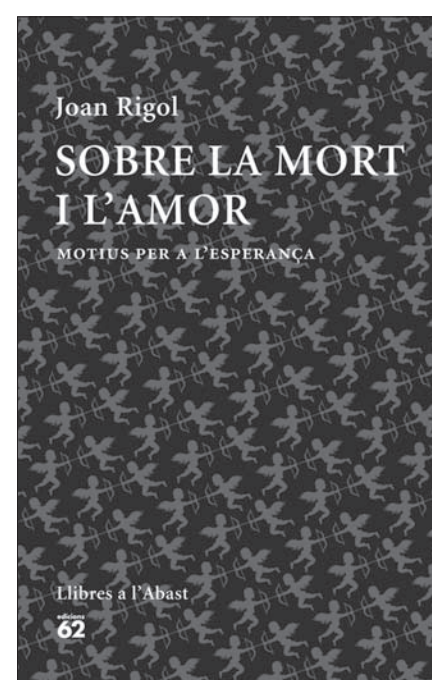
La gran novetat d'aquesta agenda és que totes les il·lustracions que hi apareixen formen part de la història de Barcelona, com les muralles romanes, la basílica de la Sagrada Família, el Museu Nacional d'Art de Catalunya, etc. Les pàgines també inclouen frases d'escriptors que han parlat sobre la ciutat, com Federico García Lorca, Gustave Flaubert, Mercè Rodoreda o Narcís Oller.

ANDRÉS SÁNCHEZ ROBAYNA
Variaciones sobre el vaso de agua Galaxia Gutenberg, 2015, 140 pàg.

Troblem en les lletres i les arts d'Occident alguns temes que sorprenen per la freqüència de la seva aparició i per la seva persistència al llarg del temps. Un d'aquests motius és el got d'aigua, que des de Velázquez i Chardin fins al fotògraf Josef Sudek, passant per Zurbarán o Juan Gris han vist en aquesta imatge un cúmul de valors i de ressonàncies espirituals, intel·lectuals i sensibles.

JOAN RIGOL
Sobre la mort i l'amor Edicions 62, 2015, 94 pàg.

En aquest assaig, fruit de la seva tesi doctoral en Filosofia, el polític i pensador Joan Rigol intenta oferir respostes a moltes preguntes referents a la temàtica de la pèrdua d'un ésser estimat, seguint el fil conductor del seu pensament cristià sobre la mort i l'amor. Així mateix, l'autor presenta els motius d'una esperança que pot ser compartida per molts.

Crítica literària

Torna la tieta Mame

La volta al món amb la tieta Mame és una novel·la d'aventures escrita per Patrick Dennis, pseudònim d'Edward Everett Tanner III, un escriptor nord-americà i una icona de la bohèmia de Nova York. Es va fer molt popular durant la dècada dels cinquanta i dels seixanta del segle passat arran de la seva primera novel·la, *La tieta Mame* que, després de passar per les mans de 19 editors, finalment va veure la llum l'any 1955. I d'una manera realment transcendental, ja que en poc temps es va convertir en un *bestseller*: se'n van vendre més de dos milions d'exemplars als Estats Units i es va mantenir durant cent dotze setmanes a la llista dels deu llibres més venuts del *The New York Times*.

Tot comença quan en Patrick, un home adult casat amb la Pegeen i amb un fill, arriba un dia a casa. Fa dos anys que el seu fill ha estat segrestat, però «quan dic segrestat no em refereixo a res que impliqui notes de rescat i escales repenjades a la paret. Va marxar just després del setè aniversari amb la nostra benedició i els nostres petons de comiat» (pàg. 8). Amb la tieta Mame. Així és com en Patrick aprofita per explicar a la seva dona en la present novel·la, que

PATRICK DENNIS

La volta al món amb la tieta Mame

Traducció de Dolors Udina / *Quaderns Crema*, 2013, 352 pàg.

és la continuació de la primera, *La tieta Mame*, les aventures que quan era jove va viure al costat de la seva esbojarrada tieta, una dona vídua molt rica i influent dels Estats Units.

Els personatges principals estan basats en persones de carn i ossos: Patrick és el mateix autor, i la tieta Mame, la seva tia, que el va acollir en quedar-se orfe. Així ho explica a la novel·la (pàg. 8): «La tieta Mame és una dona francament insòlita. Em va educar ella des que em vaig quedar orfe a deu anys. No perquè ningú l'hi demanés—ni parlar-ne— ni perquè tingués cap desig d'adoptar un fill únic solitari durant els seus anys d'apogeu al 1929. Simplement era l'única parenta viva que jo tenia. Ens vam veure atrapatats l'un amb l'altra i en vam haver de treure el màxim profit.»

Tot i basar-se en persones reals, tal com reconeixia el mateix autor, tot el que hi ha escrit és pura ficció. La tieta Mame és realment un personatge

sortit de la ficció, extravagant i segur de si mateix, tossut fins a l'infinit. És així com Patrick, en una meravellosa volta al món, viu aventures tan inesperades com l'escapada de Venècia en una llanxa de la policia veneciana per canals secundaris, l'estada a l'Àustria dels nazis, la visita al País Basc durant la guerra civil espanyola... Tot aquest periple, que té com a rerefons històric la turbulenta segona meitat del segle XX (el nazisme, la guerra civil espanyola), aparentment succeeix de manera paral·lela als fets del moment, ja que, si bé la història mundial amb prou feines intercedeix en el motor narratiu de les aventures, es pot llegir implícitament—de vegades ben explícita, com és el cas dels feixistes italians— als nazis i a tots els moviments totalitaris que es van viure durant l'últim segle d'història a Europa.

La volta al món amb la tieta Mame és, doncs, hilaritat i desenfrenament. Conté tots els elements propis d'una

Griselda Oliver i Alabau
Llicenciada en Filologia Clàssica

novel·la còmica lleugera, tal com l'han qualificat alguns crítics. A través de les aventures del jove Patrick, us asseguro que el lector podrà repassar els esdeveniments que van marcar el segle XX d'una manera agradable i divertida. No us ho podeu perdre.

Crítica teatral

Una reina que fa de rei

«EL REI LEAR»,

de W. Shakespeare.

INTÈRPRETS PRINCIPALS: Jordi Bosch, Laura Conejero, Núria Espert, Míriam Iscla, Teresa Lozano, Ramon Madaula, Julio Manrique, Andrea Ros, David Selvas.

DIRECCIÓ: Lluís Pasqual.
Teatre Lliure Montjuïc,
Barcelona. Fins al 27 de febrer.

© Ros Ribas

Les actrius Núria Espert i Andrea Ros, el rei Lear i la seva filla petita Cordèlia, en una escena de l'obra.

Tota la potència que té *El rei Lear* demana una resposta també potent dels intèrprets. Sense aquesta resposta, almenys per als que tenen els papers principals, no s'hi valen sofisticacions estranyes ni modernors imposades. En aquest muntatge dirigit per Lluís Pasqual els intèrprets hi són i, al llarg de les gairebé tres hores—amb entreacte inclòs—, molts d'ells tenen l'oportunitat d'aixecar i defensar el seu personatge.

Ho fa Núria Espert, en el paper protagonista del rei Lear, amb una saviesa de veterania que, precisament perquè sembla que estigui de tornada de tot, encara guanya més força, que és com es deu veure el teatre quan s'arriba a la ratlla dels 80 anys havent-ne passat 60 trepitjant els escenaris.

Ho fa també Ramon Madaula, en un

moment de la seva llarga trajectòria d'una maduresa excel·lent, aquí en el paper del comte de Kent. Compleix amb escreix el versàtil Jordi Bosch, comte de Gloster, creixent en la sospita fins a la tragèdia que el deixa cec, sota brutals tortures sanguinàries. Hi esclata Julio Manrique, Edgard, fill del comte de Gloster, quan sorgeix del seu refugi com una fera ferida, després d'haver estat negat pel pare. Ho fa també David Selvas, Edmund,

fill bastard de Gloster, conspirador, traïdor, seductor i cínici a la vegada.

I aguanta també el tipus la veterana actriu Teresa Lozano, el bufó i fidel acompanyant del rei, l'únic personatge que destaca per la seva vestimenta acolorida, mig de clown, que contrasta amb el vestuari gris i fosc de tots els altres i que fa ús de la picaresca del bufó que esmola la paraula quan diu les veritats i que, a ritme de rap, per obra i gràcia de Shakespeare, desapa-

reix del mapa.

I així podríem continuar fins a dues dotzenes d'intèrprets: Laura Conejero, Míriam Iscla, Andrea Ros, tres actrius que fan els papers de Goneril, Regan i Cordèlia, les tres filles del rei Lear, i que protagonitzen els primers enfrontaments amb el seu pare quan aquest decideix repartir el regne.

El rei Lear té de rerefons una mirada a la relació entre pares i fills, entre l'honestat de la filla petita, Cordèlia, i les intrigues de les dues germanes grans. També hi ha la bogeria com a pou de l'amor frustrat. I, finalment, s'hi reflecteix la decadència de l'herència del poder aconseguit per lligam de sang familiar, combatuda amb l'estratègia dels qui cobegen el tron.

Sovint, *El rei Lear*, per l'edat avançada del personatge, no troba intèrprets que el puguin representar. L'aposta, doncs, de Núria Espert té un doble mèrit afegit: enfrontar-se a l'energia física que reclama el personatge i enfrontar-se també a l'energia interna del discurs. Una aposta que Lluís Pasqual adopta fent doblat no només amb Núria Espert, rei Lear, sinó també amb Teresa Lozano, el bufó, aconseguint així que la parella d'actrius es converteixin en les reines de la festa i regalin algunes escenes amb brillants *tête-a-tête* que fins i tot fan oblidar que s'estigui representant una de les tragèdies més doloroses de Shakespeare.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
col·laborador de Ràdio Estel
andreusotorra@gmail.com

Des del carrer

MARLON EDUARDO GONZÁLEZ COL·LABORA AMB NUESTROS PEQUEÑOS HERMANOS

«A NPH he trobat una família que m'ha protegit i educat»

Rosa María Jané Chueca

La Jornada de la Infància Missionera, celebrada el 25 de gener, va comptar amb el testimoni de Marlon Eduardo González, un jove nicaragüenc que va ser acollit per la Casa Llar Nuestros Pequeños Hermanos (NPH). En Marlon ha estat a Espanya donant testimoni de tot el que ha viscut amb NPH, fundada l'any 1954 pel pare William B. Wasson per a la infància més desfavorida del Carib i Centreamèrica.

Com vas arribar a la casa de NPH?

El 25 de juny de l'any 2006 vaig ingressar a la família de Nuestros Pequeños Hermanos per manca de recursos econòmics i per la mort de la meva mare. L'única persona que teníem jo i els meus tres germans era l'àvia, que per motius d'edat no podia oferir-nos els recursos necessaris per cuidar-nos i educar-nos.

Què hi vas trobar?

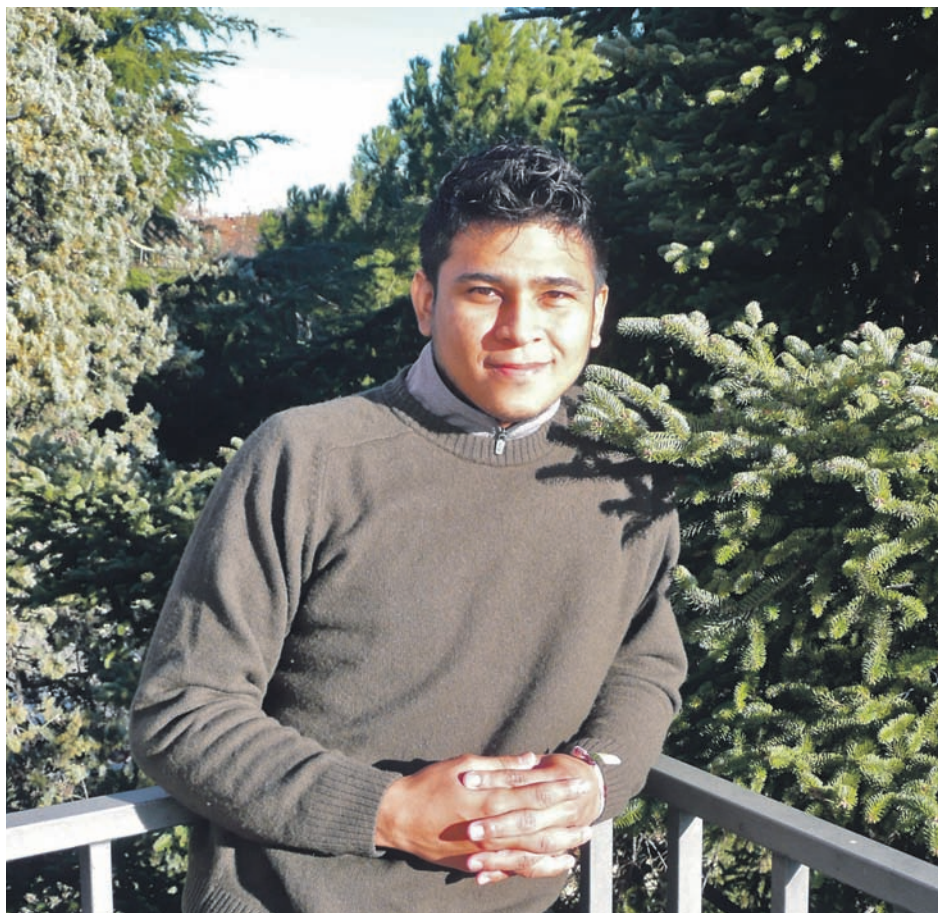
Hi vaig trobar una família que m'ha protegit i educat amb valors i principis per ser un home de bé.

Hi ha un abans i un després en la teva vida gràcies a NPH?

Abans no tenia cap resposta, no sabia si un dia estudiaria una carrera universitària, ni quin era el propòsit de la meva vida, ni quins èxits arribaria a trobar-me. Avui dia he trobat el sentit de la meva vida i totes aquelles respostes que en el meu passat estaven en blanc. El que els meus germans i jo necessitàvem era una família.

De quina manera t'han marcat els quatre pilars de NPH: estudi, treball, respecte i amor a Déu?

Els quatre pilars són el prestigi de la meva vida, la unió de la meva família. Em van capgirar la vida en un canvi ple de metes i d'oportunitats: l'inici d'una nova etapa. La meva.

Tu ajudes a la casa, t'hi sents en deute?

Hi ajudo moltíssim i sento que sóc un element més per mantenir viva la missió del pare Wasson. Hi ajudo no perquè em senti en deute, sinó perquè els estic molt agraït. I la meva manera d'agrair a NPH és donant-los suport i sent exemple per als més petits.

Has fet teu el lema de la Jornada de la Infància Missionera «Jo sóc un d'ells». Per què?

Em complau dir que sí, que «Jo sóc un d'ells». Sóc el fruit i el resultat de l'esforç que el pare Wasson va fer per mantenir més de 17.500 nens que hem passat per Nuestros Pequeños Hermanos en situacions de recursos escassos,

orfanat, abandonament i maltractament. El pare Wasson és el missioner de la meva causa i la Infància Missionera es refereix als missioners que ho deixen tot per fer feliços els altres. Avui tenim per gràcia de Déu un altre missioner que ho deixa tot per nosaltres, el sorià pare Aberto Cisneros.

Estudies Enginyeria informàtica, quin somni tens?

Actualment estic a tercer d'aquesta carrera, el meu somni és acabar-la i preparar-me professionalment. Després vull optar per una feina digna per poder tenir una casa i fer un any de voluntariat a NPH. Formar una família i continuar donant suport a la meva família de NPH.

Eduard Brufau

Rauxa

Llibertat i amor

Així com la lluna no té llum pròpia sinó que reflecteix la del Sol, l'Església ha de ser com un mirall que reflecteixi la llum que li ve de Déu. Per tal que aquest reflex de la llum de Déu sigui el més nítid possible i sense deformacions, l'Església s'ha d'anar polint per fer-se més evangèlica i humil, més conforme a la voluntat de Déu i a l'amor de Crist. Aquesta metàfora és bellíssima, molt antiga i certa. Una Església més fidel i renovada sempre és desitjable, però això no ens ha de fer pensar que aquest exercici de purificació tingui necessàriament com a resultat un augment del nombre de fidels. Una comunitat cristiana més

santa no ens reportarà forçosament, com si es tractés d'un mecanisme, esglésies més plenes: tenir al davant una imatge fidedigna de Déu no garanteix necessàriament reconèixer aquest Déu, i encara menys seguir-lo. Només cal pensar en Crist mateix, que mor tot sol a la creu, sense que ningú no gosés quedar-se amb Ell. Déu assumeix que els homes, fent servir la mateixa llibertat que Ells ens dona, el puguem negar. L'amor només és possible en la llibertat. Per això Déu respecta la nostra llibertat, fins i tot si el rebutgem, i ens continua estimant fins i tot quan el crucifiquem.

Pensant-ho millor

Josep M. Alimbau Argila

Medalla de plata de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona

«Em pica l'ullet i somriu»

Es diu F. Torrebadella. És pare de quatre fills. El gran, Marcel·lí, va néixer amb síndrome de Down. Juntament amb la seva esposa fa 40 anys que ajuden «altres» discapacitats psíquics i els seus familiars a través de «Fe i Llum» i «OSAS». És diaca permanent i el responsable de la catequesi per a disminuïts psíquics de Barcelona. Durant una entrevista per Ràdio Barcelona (OM 666) diumenges de 22 a 23 h, m'explicava: «Cada diumenge quan anem a missa, quan entrem a la parròquia, el meu fill de 40 anys, amb síndrome de Down, s'atura davant la imatge de Crist crucificat que hi ha a l'entrada del temple. Se la mira, roman en silenci i prega. Ell és molt sensible als accidents (siguin d'avió, de cotxe, de tren, de moto). Després jo li pregunto: "Què li has dit, què has demanat al Senyor?" Ell em diu: "Li he explicat els accidents que hi ha hagut i també he pregat pels nens que passen gana." I li pregunto: "T'ha respost?" Ell em contesta: "No. M'ha picat l'ullet i m'ha somrigut." Li dic: "No pot ser. La imatge del Sant Crist és una talla de fusta. No t'ha pogut picar l'ullet ni somriure." Però ell insisteix i em diu sempre el mateix: "Pare, tu, digues el que vulguis, però el Sant Crist m'ha picat l'ullet i m'ha somrigut."»

En Marcel·lí ara viu amb Crist, la vida eterna. Blaise Pascal, eminent filòsof —anomenat el «nou Aristòtil», així com el «Plató cristià», científic, matemàtic i geòmetra, que als dotze anys, sense ajuda de ningú, va aconseguir trobar la preposició 32 d'Euclides, la relativa als angles d'un triangle, deia: «Dos excessos: excloure la raó, no admetre més que la raó.» Frase seva és també: «El cor té raons que la raó desconeix.»

El premi Nobel André Gide, escriptor francès, resava: «Senyor, vinc a Vós com un nen, com el nen que voleu que torni a ser... Em trec tot el que em constituïa d'orgull, el qual, davant vostre, seria la meva vergonya. Escolto i us sotmeto el meu cor.»

El profeta Jeremies deia: «Ah, Senyor Déu meu, no sé parlar perquè encara sóc un noi!»

A l'evangeli Jesús diu: «Deixeu que els nens vinguin a mi.»